

1 SAMUELS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31							

KAPITTEL 1

Det var en mann fra Ramata'im-Sofim i Efra'im-fjellene; han hette Elkana og var sønn av Jeroham, sønn av Elihu, sønn av Tohu, sønn av Suf, en efra'imitt [en levitt boende i Efra'ims stamme]

² Han hadde to hustruer; den ene hette Hanna og den andre Peninna; og Peninna hadde barn, men Hanna hadde ikke.

³ Denne mann drog år etter år op fra sin by for å tilbede og ofre til Herren, hærskaenes Gud, i Silo; der var Elis to sønner, Hofni og Pinehas, prester for Herren.

⁴ Og når dagen kom da Elkana bar frem sitt offer, da gav han sin hustru Peninna og alle hennes sønner og hennes døtre hver sitt stykke av offeret;

⁵ men Hanna gav han et dobbelt stykke, for han elsket Hanna, enda Herren hadde tillukket hennes morsliv,

⁶ og hennes medbeilerske krenket henne også sårt for å egge henne til vrede, fordi Herren hadde lukket for hennes morsliv.

⁷ Således gjorde han år etter år, så ofte hun drog op til Herrens hus, og således krenket Peninna henne, og hun gråt og vilde ikke ete.

⁸ Da sa Elkana, hennes mann, til henne: Hanna, hvorfor gråter du, og hvorfor eter du ikke? Hvorfor er du så sorgfull? Er jeg ikke mere for dig enn ti sønner?

⁹ Da de nu engang hadde ett og drukket i Silo, og mens Eli, presten, satt på sin stol ved dørpøsten i Herrens tempel, stod Hanna op,

¹⁰ og i sin hjertesorg bad hun til Herren og gråt sårt.

¹¹ Og hun gjorde et løfte og sa: Herre, hærskaenes Gud! Dersom du vil se til din tjenerinne i hennes nød og komme mig i hu og ikke glemme din tjenerinne, men la din tjenerinne få en sønn, så vil jeg gi ham til Herren for hele hans levetid, og det skal ikke komme rakekniv på hans hode.

¹² Således bad hun lenge for Herrens åsyn, og Eli gav akt på hennes munn;

¹³ for det var i sitt hjerte Hanna bad; bare hennes leber rørte sig, men hennes røst hørtes ikke. Derfor tenkte Eli at hun var drukken,

¹⁴ og han sa til henne: Hvor lenge vil du te dig som drukken? Se til å bli av med ditt rus!

¹⁵ Da svarte Hanna og sa: Nei, min herre! Jeg er en kvinne som bærer på en tung sorg i sitt hjerte; vin og sterk drikk har jeg ikke drukket, men jeg utøste min sjel for Herrens åsyn.

¹⁶ Hold ikke din tjenerinne for en ryggesløs kvinne! For jeg har hele tiden talt av min store sorg og gremmelse.

- ¹⁷ Da svarte Eli og sa: Gå bort i fred, og Israels Gud skal gi dig det du har bedt ham om.
- ¹⁸ Hun sa: La din tjenerinne finne nåde for dine øine! Så gikk kvinnen sin vei, og nu åt hun og så ikke mere så sorgfull ut.
- ¹⁹ Morgenens efter stod de tidlig op og tilbad for Herrens åsyn; så vendte de tilbake og kom hjem igjen til Rama. Og Elkana holdt sig til Hanna, sin hustru, og Herren kom henne i hu;
- ²⁰ og innen året var omme, blev Hanna fruktsommelig og fødte en sønn, og kalte ham Samuel; [for han er utbedt og jeg bønnhørt av Gud] for sa hun jeg har bedt Herren om ham.
- ²¹ Da så mannen -- Elkana -- drog op igjen med hele sitt hus for å ofre til Herren det årlige offer og sitt løfteoffer,
- ²² drog Hanna ikke med op, men sa til sin mann: Jeg vil vente til gutten er avvent; da vil jeg ta ham med mig, så han kan fremstilles for Herrens åsyn og bli der all sin tid.
- ²³ Elkana, hennes mann, sa til henne: Gjør hvad du finner for godt; bli hjemme til du har avvent ham; bare Herren vil holde sitt ord! Så blev kvinnen hjemme, og hun gav sin sønn die til hun hadde avvent ham.
- ²⁴ Og så snart hun hadde avvent ham, reiste hun op med ham og hadde med sig tre okser og en efa mel og en skinnsekk med vin, og hun bar ham inn i Herrens hus i Silo -- han var bare en ganske liten gutt.
- ²⁵ Så slaktet de oxen og førte gutten inn til Eli.
- ²⁶ Og hun sa: Hør mig, min herre! Så sant du lever, min herre: Jeg er den kvinne som stod her hos dig og bad til Herren.
- ²⁷ Denne gutt var det jeg bad om, og Herren har gitt mig det jeg bad ham om.
- ²⁸ Og nu gir jeg ham tilbake til Herren for all den tid han er til; det var for Herrens skyld jeg bad om ham. Og de tilbad Herren der.

KAPITTEL 2

Og Hanna bad og sa: Mitt hjerte fryder sig i Herren, høit er mitt horn i Herren, vidt oplatt min munn mot mine fiender, for jeg gleder mig over din frelse.

- ² Ingen er hellig som Herren; for det er ingen foruten dig, og det er ingen klippe som vår Gud.
- ³ Tal ikke så mange høie ord, la ikke frekke ord gå ut av eders munn! For en allvitende Gud er Herren, og av ham veies gjerninger.
- ⁴ Kjempenes bue brytes, og de snublende omgjorder sig med kraft.
- ⁵ De mette lar sig leie for brød, og de hungrige hører op å hungre; endog den ufruktbare føder syv barn, og den som er rik på sønner, visner bort.
- ⁶ Herren døder og gjør levende; han fører ned i dødsriket og fører op derfra.
- ⁷ Herren gjør fattig og gjør rik; han nedtrykker, og han ophører;
- ⁸ han reiser den ringe av støvet, løfter den fattige av skarnet for å sette ham hos fyrster og gi ham et ærefullt sete; for Herren hører jordens støtter til, og på dem har han bygget jorderike.
- ⁹ Han verner sine frommes føtter, men ugudelige går til grunne i mørket; for ikke ved egen kraft er mannen sterk.
- ¹⁰ Forferdes skal hver den som strider mot Herren; over ham lar han det tordne i himmelen. Herren dømmer jordens ender, og han vil gi sin konge styrke og ophøie sin salvedes horn.

- 11** Så drog Elkana hjem igjen til Rama, men gutten tjente Herren under Elis, prestens, tilsyn.
- 12** Men Elis sønner var ryggesløse; de brydde sig ikke om Herren.
- 13** Sådan var prestenes adferd mot folket: Så ofte nogen kom med et offer, og kjøttet blev kokt, kom prestens dreng og hadde en gaffel med tre grener i sin hånd;
- 14** den stakk han ned i kjelen eller i gryten eller i pannen eller i potten, og alt det som kom op med gaffelen, tok presten til sig. Således gjorde de med alle israelitter som kom der til Silo.
- 15** Endog før de brente fett, kom prestens dreng og sa til den mann som ofret: Kom hit med kjøtt til å steke for presten! Han tar ikke imot kokt kjøtt av dig, bare rått.
- 16** Så sa mannen til ham: Først må fett brennes; siden kan du ta for dig efter som du har lyst til. Da svarte han: Nei, nu straks skal du komme med det; ellers tar jeg det med makt.
- 17** Og de unge menns synd var meget stor for Herrens åsyn; for mennene ringeaktet Herrens offer.
- 18** Men Samuel tjente for Herrens åsyn -- en ung gutt klædd i en livkjortel av lerret.
- 19** Og hans mor gjorde hvert år en liten kappe til ham; den hadde hun med til ham, når hun drog op med sin mann for å bære frem det årlige offer.
- 20** Da velsignet Eli Elkana og hans hustru og sa: Herren gi dig barn igjen med denne kvinne istedenfor ham som hun bad om for Herren! Så drog de hjem igjen.
- 21** Og Herren så til Hanna, og hun blev fruktsommelig og fødte tre sønner og to døtre; men gutten Samuel vokste op hos Herren.
- 22** Eli var meget gammel, og når han hørte om alt det hans sønner gjorde mot hele Israel, og at de lå hos de kvinner som gjorde tjeneste ved inngangen til sammenkomstens telt,
- 23** sa han til dem: Hvorfor gjør I således? Jeg hører av hele folket her at eders adferd er ond.
- 24** Ikke så, mine sønner! Det rykte jeg hører, er ikke godt; I forfører Herrens folk.
- 25** Når en mann synder mot en annen mann, skal Gud [øvrigheten] dømme ham; men når en mann synder mot Herren, hvem skal da bede for ham? Men de hørte ikke på det deres far sa; for det var Herrens vilje å la dem dø.
- 26** Men gutten Samuel gikk frem i alder og i yndest både hos Herren og hos mennesker.
- 27** Og det kom en Guds mann til Eli, og sa til ham: Så sier Herren: Har jeg ikke åpenbaret mig for din fars hus, da de var i Egypten og måtte tjene Faraos hus?
- 28** Og jeg valgte ham blandt alle Israels stammer til prest for mig, til å ofre på mitt alter, brenne røkelse, bære livkjortel for mitt åsyn, og jeg gav din fars hus alle Israels barns ildoffer.
- 29** Hvorfor treder I mitt slaktoffer og mitt matoffer under føtter, de offer som jeg har påbudt i min bolig? Og du ærer dine sønner mere enn mig, idet I mesker eder med det beste av hver offergave som mitt folk, Israel, bærer frem.
- 30** Derfor lyder ordet fra Herren, Israels Gud: Vel har jeg sagt: Ditt hus og din fars hus skal ferdes for mitt åsyn til evig tid. Men nu lyder Herrens ord: Det være langt fra mig! Dem som ærer mig, vil jeg ære, og de som ringeakter mig, skal bli til skamme.
- 31** Se, dager skal komme da jeg avhugger din arm og din fars ætts arm, så ingen i din ætt skal bli gammel.
- 32** Og du skal skue trengsel for Guds bolig tross alt det gode han gjør mot Israel, og det skal aldri finnes nogen gammel i ditt hus.
- 33** Dog vil jeg ikke utrydde hver mann av din ætt fra mitt alter, så jeg lar dine øine slukne

og din sjel vansmekte; men alle som vokser op i ditt hus, skal dø i sine manndomsår.

³⁴ Og til tegn på dette skal du ha det som skal ramme begge dine sønner, Hofni og Pinehas: De skal begge dø på en dag.

³⁵ Og jeg vil opreise for mig en trofast prest: han skal gjøre efter min hu og min vilje, og jeg vil bygge ham et hus som blir stående, og han skal ferdes for min salvedes åsyn alle dager.

³⁶ Og enhver som er igjen av ditt hus, skal komme og bøie sig for ham for å få en sølvskilling og et brød og si: Kjære, sett mig i et av presteembedene, sa jeg kan få et stykke brød å ete!

KAPITTEL 3

Gutten Samuel tjente Herren under Elis tilsyn, og Herrens ord var dyrt i de dager; av syner var der lite.

² Så var det en dag mens Eli lå i sitt rum -- hans øine hadde begynt å bli sløve, så han ikke kunde se,

³ og Guds lampe var ennå ikke sluknet, og Samuel lå i Herrens helligdom, hvor Guds ark var --

⁴ da ropte Herren på Samuel, og han sa: Ja, her er jeg.

⁵ Og han løp til Eli og sa: Her er jeg; du ropte jo på mig. Men han sa: Jeg ropte ikke; gå tilbake og legg dig! Og han gikk og la sig.

⁶ Men Herren ropte ennå en gang: Samuel! Og Samuel stod op og gikk til Eli og sa: Her er jeg du ropte jo på mig. Men han sa: Jeg ropte ikke, min sønn; gå tilbake og legg dig!

⁷ Samuel kjente ennå ikke Herren; for Herrens ord var ennå ikke åpenbaret for ham.

⁸ Da ropte Herren tredje gang: Samuel! Og han stod op og gikk til Eli og sa: Her er jeg; du ropte jo på mig. Da skjønnte Eli at det var Herren som ropte på gutten.

⁹ Og Eli sa til Samuel: Gå og legg dig, og blir det ropt på dig, så skal du si: Tal, Herre, din tjener hører! Og Samuel gikk og la sig på sin plass.

¹⁰ Da kom Herren og stod der og ropte nu som før: Samuel, Samuel! Og Samuel sa: Tal, din tjener hører!

¹¹ Da sa Herren til Samuel: Nu vil jeg gjøre noget i Israel så det skal ringe for begge ørene på hver den som hører om det.

¹² På den dag vil jeg la komme over Eli alt det jeg har talt om hans hus, fra først til sist.

¹³ For jeg har kunngjort ham at jeg vil dømme hans hus for alltid for den misgjernings skyld at han visste at hans sønner førte forbannelse over sig, men allikevel ikke holdt dem i age.

¹⁴ Og derfor har jeg svoret Elis ætt: Aldri i evighet skal Elis ætts misgjerninger kunne sones med slaktoffer eller med matoffer.

¹⁵ Samuel blev liggende til om morgenen; da åpnet han døren til Herrens hus, men han vågde ikke å fortelle synet til Eli.

¹⁶ Da ropte Eli til Samuel og sa: Samuel, min sønn! Og han svarte: Ja, her er jeg.

¹⁷ Han sa: Hva var det han sa til dig? Kjære, dølg det ikke for mig! Gud la det gå dig ille både nu og siden om du dølg for mig noget av det han sa til dig!

¹⁸ Så fortalte Samuel ham alt sammen og dulgte ikke noget for ham. Da sa han: Han er Herren; han gjøre hvad der er godt i hans øine!

¹⁹ Og Samuel vokste til, og Herren var med ham, og han lot ikke noget av alle sine ord

falle til jorden.

²⁰ Da skjønte hele Israel fra Dan til Be'erseba at Samuel var betrodd å være profet for Herren.

²¹ Og Herren blev ved å la sig se i Silo; for Herren åpenbarte sig for Samuel i Silo ved Herrens ord.

KAPITTEL 4

Og Samuels ord kom til hele Israel, og Israel drog ut for å stride mot filistrene; de leiret sig ved Eben-Eser, og filistrene leiret sig i Afek.

² Og filistrene stilte sig i fylking mot Israel, og striden bredte sig ut, og Israel blev slått av filistrene; og filistrene felte på slagmarken omkring fire tusen mann.

³ Og da folket kom til leiren, sa Israels eldste: Hvorfor har Herren idag latt oss bli slått av filistrene? La oss hente Herrens pakts-ark til oss fra Silo, så den kan komme hit iblandt oss og frelse oss av våre fienders hånd.

⁴ Så sendte folket bud til Silo, og de hentet derfra Herrens, hærskares Guds pakts-ark, hans som troner på kjerubene; og begge Elis sønner, Hofni og Pinehas, var med og fulgte Guds pakts-ark.

⁵ Med det samme Herrens pakts-ark kom til leiren, satte hele Israel i et stort fryderop, så jorden rystet.

⁶ Og da filistrene hørte lyden av fryderopet, sa de: Hva er dette for et stort fryderop i hebreernes leir? Og de fikk vite at Herrens ark var kommet til leiren.

⁷ Da blev filistrene redde; for de tenkte: Gud er kommet til leiren. Og de sa: Ve oss! Sådant har ikke hendt før.

⁸ Ve oss! Hvem skal fri oss av disse veldige guders hånd? Dette er de guder som slo Egypten med alle slags plager i ørkenen.

⁹ Ta mot til eder og vær menn, I filistrer, forat I ikke skal komme til å træle for hebreerne, likesom de har trælet for eder! Vær menn og strid!

¹⁰ Da gikk filistrene til strid, og Israel blev slått, og de flyktet hver til sitt telt, og der blev et meget stort mannefall -- det falt tretti tusen mann av Israels fotfolk.

¹¹ Og Guds ark blev tatt, og begge Elis sønner, Hofni og Pinehas, mistet livet.

¹² Da løp en mann av Benjamin fra slagmarken og kom samme dag til Silo med sønderrevne klær og med jord på sitt hode.

¹³ Da han kom frem, da satt Eli på sin stol ved siden av veien og så bortefter, for hans hjerte var fullt av angst for Guds ark. Da nu mannen kom til byen med buskapet, da satte hele byen i et jammerskrik.

¹⁴ Eli hørte skriket og sa: Hva er dette for en larm? Da skyndte mannen sig og kom og fortalte det til Eli.

¹⁵ Eli var da åtte og nitti år gammel, og hans øine var stive -- han kunde ikke se.

¹⁶ Da nu mannen sa til Eli: Det er jeg som er kommet fra slagmarken, jeg flyktet fra slagmarken idag, så spurte han: Hvorledes er det gått, min sønn?

¹⁷ Den som kom med buskapet, svarte: Israel er flyktet for filistrene, og det har vært et stort mannefall blandt folket; dine to sønner, Hofni og Pinehas, har og mistet livet, og Guds ark er tatt.

¹⁸ Med det samme han nevnte Guds ark, falt Eli baklengs ned av stolen ved siden av porten, brakk nakkebenet og døde; for mannen var gammel og tung. Han hadde dømt

Israel i firti år.

¹⁹ Hans sønnekone, Pinehas' hustru, var fruktsommelig og nær ved å føde, og da hun hørte buskapet om at Guds ark var tatt, og at hennes svigerfar og hennes mann var død, seg hun i kne og fødte; for veene kom brått over henne.

²⁰ I hennes dødsstund sa de kvinner som stod hos henne: Vær ved godt mot; du har født en sønn! Men hun svarte ikke og aktet ikke derpå.

²¹ Hun kalte gutten Ikabod [de. ingen herlighet] og sa: Bortveket er herligheten fra Israel -- fordi Guds ark var tatt, og for hennes svigerfars og hennes manns skyld.

²² Hun sa: Bortveket er herligheten fra Israel; for Guds ark er tatt.

KAPITTEL 5

Filistrene tok Guds ark og førte den fra Eben-Eser til Asdod.

² Der tok filistrene Guds ark og førte den inn i Dagon's hus og stilte den op ved siden av Dagon.

³ Tidlig den følgende dag fikk asdodittene se at Dagon var falt ned med ansiktet mot jorden foran Herrens ark; og de tok Dagon og satte ham igjen på hans plass.

⁴ Men tidlig om morgenen den næste dag fikk de se at Dagon var falt ned med ansiktet mot jorden foran Herrens ark, og at Dagon's hode og begge hans hender lå avhugget på dørtreskelen; bare kroppen var tilbake av Dagon.

⁵ Derfor er det at Dagon's prester og alle som går inn i Dagon's hus, like til denne dag ikke treder på Dagon's dørtreskel i Asdod.

⁶ Og Herrens hånd lå tungt på asdodittene, og han ødela dem og slo dem med bylder, både i Asdod selv og i de omliggende bygger.

⁷ Da Asdod's menn så at det gikk således, sa de: Israels Guds ark skal ikke bli hos oss; for hans hånd ligger hårdt på oss og på Dagon vår gud.

⁸ Og de sendte bud og samlet alle filistrenes høvdinger hos sig og sa: Hva skal vi gjøre med Israels Guds ark? De svarte: La Israels Guds ark bli flyttet til Gat! Så flyttet de Israels Guds ark dit.

⁹ Men efterat de hadde flyttet den dit, kom Herrens hånd over byen og voldte stor forferdelse, og han slo byens folk, både små og store, så det brøt bylder ut på dem.

¹⁰ Da sendte de Guds ark til Ekron. Men da Guds ark kom til Ekron, da skrek ekronittene: De har flyttet Israels Guds ark hit til mig for å drepe mig og mitt folk.

¹¹ Og de sendte bud og samlet alle filistrenes høvdinger og sa: Send Israels Guds ark bort, og la den komme tilbake til sin plass, så den ikke skal drepe mig og mitt folk! For det var kommet en dødsens forferdelse over hele byen; Herrens hånd lå meget tungt på den.

¹² De menn som ikke døde, blev slått med bylder, og skriket fra byen steg op til himmelen.

KAPITTEL 6

Herrens ark var i filistrenes land i syv måneder.

² Da tilkalte filistrene prestene og spåmennene og sa: Hva skal vi gjøre med Herrens ark? Si oss hvorledes vi skal sende den fra oss tilbake til dens plass!

³ De svarte: Dersom I sender Israels Guds ark bort, må I ikke sende den uten gaver, men I skal gi ham et skyldoffer til vederlag; da skal I bli lægt, og I skal få vite hvorfor hans hånd ikke viker fra eder.

- ⁴ Da sa de: Hvad er det for et skyldoffer vi skal gi ham til vederlag? De svarte: Fem bylder av gull og fem mus av gull, efter tallet på filistrenes høvdinger; for det er en og samme plage som har rammet alle, også eders høvdinger.
- ⁵ I skal gjøre billeder av eders bylder og billeder av musene som ødelegger eders land, og gi Israels Gud ære; kanskje han da tar sin tunge hånd bort fra eder og fra eders gud og fra eders land.
- ⁶ Hvorfor vil I forherde eders hjerte, likesom egypterne og Farao forherdet sitt hjerte. Måtte de ikke la dem fare og dra bort da han hadde latt dem få kjenne sin makt?
- ⁷ Ta nu og gjør en ny vogn, og ta så to nybære kyr som det ikke er kommet åk på, og spenn kyrne for vognen, men ta kalvene fra dem og før dem hjem!
- ⁸ Så skal I ta Herrens ark og sette den på vognen, og de gullsaker som I gir ham til skyldoffer, skal I legge i et skrin ved siden av den og så sende den avsted.
- ⁹ Så skal I se efter om den tar veien opover til sitt eget land, til Betsemes; for da er det han som har voldt oss denne store ulykke; men hvis ikke, så vet vi at det ikke er hans hånd som har rammet oss; da er det bare et tilfelle at dette har hendt oss.
- ¹⁰ Og mennene gjorde således: De tok to nybære kyr og spente dem for vognen, men kalvene holdt de tilbake hjemme.
- ¹¹ Så satte de Herrens ark på vognen og likeså skrinet og gullmusene og billedene av sine bylder.
- ¹² Og kyrne gikk rett frem efter veien som førte til Betsemes; de holdt stadig samme vei og rautet alt i ett og bøde ikke av hverken til høire eller til venstre, og filistrenes høvdinger gikk efter dem like til Betsemes-bygden.
- ¹³ Innbyggerne i Betsemes var nettop i ferd med å høste hveten i dalen; og da de så op, fikk de se arken, og de blev glade da de så den.
- ¹⁴ Da vognen kom inn på betsemesitten Josvas mark, stanset den der. Der lå en stor sten. Da hugg de treverket i vognen i stykker og ofret kyrne til brennoffer for Herren.
- ¹⁵ Og levittene tok ned Herrens ark og skrinet som stod ved den, det som gullsakene var i, og de satte dem på den store sten, og Betsemes' menn ofret samme dag brennoffer og slakteroffer til Herren.
- ¹⁶ Filistrenes fem høvdinger så på dette og vendte samme dag tilbake til Ekron.
- ¹⁷ Dette var de bylder av gull som filistrene gav som skyldoffer til Herren: for Asdod én, for Gasa én, for Askalon én, for Gat én, for Ekron én.
- ¹⁸ Og gullmusene svarte til tallet på alle filistrenes byer som tilhørte de fem høvdinger, både de faste byer og landsbyene. Vidne herom er den dag idag den store sten på betsemesitten Josvas mark som de satte Herrens ark på.
- ¹⁹ Men Herren slo nogen av mennene i Betsemes fordi de hadde sett på Herrens ark -- sytti mann av folket slo han; og folket sørget fordi Herren hadde slått så mange av folket ihjel.
- ²⁰ Og mennene i Betsemes sa: Hvem kan holde stand for Herrens, denne hellige Guds åsyn, og til hvem skal han dra op fra oss?
- ²¹ Så sendte de bud til innbyggerne i Kirjat-Jearim og lot si: Filistrene har ført Herrens ark tilbake; kom ned og hent den op til eder!

KAPITTEL 7

- D**a kom Kirjat-Jearims menn og hentet Herrens ark op og bar den inn i Abinadabs hus på haugen, og hans sønn Eleasar vidde de til å ta vare på Herrens ark.
- ² Fra den dag arken kom til Kirjat-Jearim, gikk det en lang tid -- tyve år gikk det; da sukket hele Israels hus etter Herren. [søkte Herren med sukk over sin nød]
- ³ Og Samuel sa til hele Israels hus: Dersom I vender om til Herren av hele eders hjerte, så ha de fremmede guder og Astarte-billedene bort fra eder og vend eders hjerte til Herren og tjen ham alene! Så skal han fri eder av filistrenes hånd.
- ⁴ Da skilte Israels barn sig av med Ba'alene og Astarte-billedene og tjente Herren alene.
- ⁵ Og Samuel sa: La hele Israel samle sig i Mispa! Så vil jeg bede til Herren for eder.
- ⁶ Så samlet de sig i Mispa, og de øste op vann og helte det ut for Herrens åsyn, [til tegn på at de i sorg over sin synd utøste sitt hjerte til Herren] og de fastet den dag og bekjente der: Vi har syndet mot Herren. Og Samuel dømte Israels barn i Mispa.
- ⁷ Da filistrene hørte at Israels barn hadde samlet sig i Mispa, drog filistrenes høvdingar op imot Israel, og da Israels barn hørte det, var de redde for filistrene.
- ⁸ Og Israels barn sa til Samuel: Hold ikke op med å rope for oss til Herren vår Gud at han vil frelse oss av filistrenes hånd!
- ⁹ Da tok Samuel et diende lam og ofret det helt som brennoffer til Herren, og Samuel ropte til Herren for Israel, og Herren svarte ham.
- ¹⁰ For mens Samuel ofret brennofferet, og filistrene rykket frem til strid mot Israel, da sendte Herren samme dag et sterkt tordenvær over filistrene og forferdet dem, så de blev slått av Israel.
- ¹¹ Da drog Israels menn ut fra Mispa og forfulgte filistrene og hugg dem ned, like til nedenfor Bet-Kar.
- ¹² Og Samuel tok en sten og satte den imellem Mispa og Sen; denne sten kalte han Eben-Eser [hjelpe-sten] og sa: Hittil har Herren hjulpet oss.
- ¹³ Således blev filistrene ydmyket og kom ikke mere inn i Israels land; og Herrens hånd var imot filistrene alle Samuels dager.
- ¹⁴ Og de byer som filistrene hadde tatt fra Israel, kom tilbake til Israel igjen, fra Ekron like til Gat, og alt land som hørte til dem, fridde Israel av filistrenes hånd, og det var fred mellom Israel og amorittene.
- ¹⁵ Samuel dømte Israel så lenge han levde.
- ¹⁶ r etter år drog han omkring til Betel og Gilgal og Mispa og dømte Israel på alle disse steder.
- ¹⁷ Og hver gang vendte han tilbake til Rama; for der var hans hus, og der dømte han Israel; og han bygget der et alter for Herren.

KAPITTEL 8

- D**a Samuel blev gammel, satte han sine sønner til dommere over Israel.
- ² Hans førstefødte sønn hette Joel og hans annen sønn Abia; de dømte i Be'erseba.
- ³ Men hans sønner vandret ikke på hans veier, men søkte bare egen vinning og tok imot gaver og bøide retten.
- ⁴ Da samlet alle Israels eldste sig og kom til Samuel i Rama.
- ⁵ Og de sa til ham: Nu er du blitt gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier; så sett nu en konge over oss til å dømme oss, som alle folkene har!

- ⁶ Men det ord gjorde Samuel ondt, da de sa: Gi oss en konge til å dømme oss! Og Samuel bad til Herren.
- ⁷ Da sa Herren til Samuel: Lyd folket i alt hvad de sier til dig! For det er ikke dig de har forkastet, men det er mig de har forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem.
- ⁸ Som de alltid har gjort fra den dag jeg førte dem op fra Egypten, til den dag idag, idet de forlot mig og tjente andre guder, således gjør de nu også mot dig.
- ⁹ Men lyd nu deres ord! Du må bare alvorlig vidne for dem og foreholde dem hvorledes han vil bære sig at den konge som kommer til å råde over dem.
- ¹⁰ Så sa Samuel alle Herrens ord til folket som krevde en konge av ham.
- ¹¹ Han sa: Således vil han bære sig at den konge som kommer til å råde over eder: Eders sønner vil han ta og sette dem til å stelle med sin vogn og sine hester, og de skal løpe foran hans vogn,
- ¹² Og han vil sette dem til høvdinger over tusen og høvdinger over femti og til å pløie hans akker og høste hans avling og til å gjøre hans krigsredskaper og hans kjøretøi.
- ¹³ Eders døtre vil han ta og sette til å lage salver og til å koke og bake for ham.
- ¹⁴ Eders beste jorder og vingårder og oljehaver vil han ta og gi sine tjenere.
- ¹⁵ Og av eders akker og eders vingårder vil han ta tiende og gi sine hoffmenn og sine tjenere.
- ¹⁶ Eders træler og eders trælkvinner og eders beste unge menn og eders asener vil han ta og bruke til sitt arbeid.
- ¹⁷ Av eders småfe vil han ta tiende, og I selv skal være hans træler.
- ¹⁸ Da skal I en dag rope til Herren for den konges skyld som I har kåret eder; men den dag skal Herren ikke svare eder.
- ¹⁹ Men folket vilde ikke høre på Samuel, de sa: Nei, vi vil ha en konge over oss.
- ²⁰ Vi vil være som alle de andre folk; vår konge skal dømme oss, og han skal dra ut foran oss og føre våre kriger.
- ²¹ Da Samuel hadde hørt alle folkets ord, bar han dem frem for Herren.
- ²² Og Herren sa til Samuel: Lyd deres ord og sett en konge over dem! Så sa Samuel til Israels menn: Gå hjem hver til sin by!

KAPITTEL 9

- D**et var en mann av Benjamin som hette Kis, sønn til Abiel, sønn til Seror, sønn til Bekorat, sønn til Afiah, sønn til en benjaminitt; han var en mektig mann.
- ² Han hadde en sønn som hette Saul, en ung og vakker mann; det fantes ingen mann blandt Israels barn som var vakrere enn han; han var et hode høiere enn alt folket.
- ³ En dag kom Kis', Sauls fars aseninner bort for ham, og Kis sa til sin sønn Saul: Ta en av drengene med dig og dra avsted og let efter aseninnene!
- ⁴ Så gikk han over Efra'im-fjellet og gjennom Salisa-bygden, men de fant dem ikke; så gikk de gjennom Sa'alim-bygden, men der var de ikke; derefter gikk han gjennom Benjamins land, men de fant dem ikke der heller.
- ⁵ Da de kom til Suf-bygden, sa Saul til drengen som var med ham: Kom, la oss gå hjem igjen! Ellers kunde min far bli urolig for oss, istedenfor å tenke på aseninnene.
- ⁶ Men han svarte ham: I denne by er det en Guds mann som det går stort ord av; alt hvad han sier, slår til. La oss nu gå dit! Han kan visst si oss noget om det vi går efter.
- ⁷ Da sa Saul til sin dreng: Men om vi nu går dit, hvad skal vi da ha med oss til mannen? Vi

har ikke mere brød igjen i våre skrepper, og vi har ingen gave å gi Guds-mannen; hvor meget har vi med oss?

⁸ Så tok drengen igjen til orde og sa til Saul: Her har jeg hos mig en fjerdedel sekel sølv; den vil jeg gi til Guds-mannen, så sier han oss nok hvad vei vi skal gå.

⁹ Fordum sa folk i Israel når de gikk avsted for å få vite Guds vilje: Kom, la oss gå til seeren! For den som nu kalles profet, kaltes fordum seer.

¹⁰ Saul sa til sin dreng: Du har rett; kom, la oss gå! Så gikk de til byen hvor Guds-mannen var.

¹¹ Da de gikk op bakken som førte til byen, møtte de noen piker som kom ut for å hente vann, og de sa til dem: Er seeren her?

¹² De svarte dem og sa: Ja, nettopp nu er han her. Skynd dig nu! Idag er han kommet til byen, fordi folket idag holder offerfest på haugen.

¹³ Når I kommer inn i byen, finner I ham straks før han går op på haugen til måltidet; for folket går ikke til bords før han kommer, fordi han skal velsigne offeret; først derefter setter de innbudne sig til bords. Gå bare op! For nettopp nu kan I treffe ham.

¹⁴ Så gikk de op til byen, og med det samme de kom inn i byen, kom Samuel ut imot dem for å gå op på haugen.

¹⁵ Men dagen før Saul kom, hadde Herren varslet Samuel og sagt:

¹⁶ På denne tid imorgen vil jeg sende en mann fra Benjamins land til dig; ham skal du salve til fyrste over mitt folk Israel, og han skal frelse mitt folk av filistrenes hånd; for jeg har sett til mitt folk, fordi deres rop er steget op til mig.

¹⁷ Da nu Samuel så Saul, sa Herren til ham: Se, det er den mann om hvem jeg har sagt til dig: Han skal styre mitt folk.

¹⁸ Så gikk Saul frem til Samuel midt i porten og sa: Si mig hvor seeren bor!

¹⁹ Samuel svarte Saul og sa: Jeg er seeren. Gå foran mig op på haugen! I skal ete med mig idag; imorgen tidlig når jeg lar dig fare, skal jeg si dig alt det du tenker på.

²⁰ Og aseninnene som kom bort for dig idag for tre dager siden, dem skal du ikke være urolig for; de er funnet. Og hvem tilhører alt det beste i Israel om ikke dig og hele din fars hus?

²¹ Saul svarte og sa: Er jeg ikke en benjaminitt, hører jeg ikke til en av de minste blandt Israels stammer, og er ikke min ætt den ringeste av alle ætter i Benjamins stamme? Hvorfor taler du da således til mig?

²² Men Samuel tok Saul og hans dreng og førte dem til festsalen og lot dem sette sig øverst blandt de innbudne -- det var omkring tretti menn.

²³ Og Samuel sa til den mann som kokte maten: Kom hit med det stykke jeg gav dig og sa du skulde gjemme!

²⁴ Da kom mannen frem med låret og fettene som var på det, og satte det foran Saul; og Samuel sa: Se, her er det som var gjemt, satt frem for dig; et nu! For til denne stund blev det gjemt for dig, dengang jeg sa: Jeg har innbudt folket. Så åt Saul den dag sammen med Samuel.

²⁵ Derefter gikk de ned fra haugen og inn i byen, og han satt og talte med Saul på taket.

²⁶ Tidlig om morgenen, med det samme det tok til å dages, kalte Samuel Saul op på taket og sa: Gjør dig rede, så vil jeg følge dig på veien. Så gjorde Saul sig rede, og de gikk ut sammen, han og Samuel.

²⁷ Da de nu kom ned til utkanten av byen, sa Samuel til Saul: Si til drengen at han skal gå foran oss -- og han gikk -- men stå du nu her! Så vil jeg la dig høre hvad Gud har sagt.

KAPITTEL 10

Og Samuel tok en oljekrukke og helte den ut over hans hode, og han kysset ham og sa: Nu har Herren salvet dig til fyrste over sin arv.

² Når du idag går fra mig, skal du møte to menn ved Rakels grav på grensen av Benjamin i Selsah, og de skal si til dig: Aseninnene som du gikk ut for å lete etter, er funnet; din far tenker ikke mere på dem, men er nu urolig for eder og sier: Hva skal jeg gjøre for å få min sønn igjen?

³ Og når du går videre derfra og kommer til Tabors ek, skal du der møte tre menn som er på vei op til Gud i Betel, en som bærer tre kje, og en som bærer tre brød, og en som bærer en skinnsekk med vin.

⁴ De skal hilse på dig og gi dig to brød, og dem skal du ta imot.

⁵ Derefter kommer du til Guds Gibeå, hvor filistrene har sine vaktposter; og når du kommer der til byen, skal du treffe på en flokk profeter som kommer ned fra haugen med harpe og tromme og fløite og citar foran sig, og selv er de i en profetisk henrykkelse.

⁶ Og Herrens Ånd skal komme over dig, så du skal gripes av profetisk henrykkelse likesom de og bli til et annet menneske.

⁷ Når du ser at disse tegn inntreffer, da gjør hvad du får leilighet til! For Gud er med dig.

⁸ Gå du før mig ned til Gilgal, så skal jeg komme ned til dig for å ofre brennoffer og takkoffer; syv dager skal du bje, inntil jeg kommer til dig, og da skal jeg la dig få vite hvad du skal gjøre.

⁹ Da nu Saul vendte sig og gikk sin vei fra Samuel, da gav Gud ham et annet hjerte, og samme dag traff alle disse tegn inn.

¹⁰ Da de kom til Gibeå, kom en flokk profeter ham i møte; da kom Guds Ånd over ham, og han blev grepet av profetisk henrykkelse midt iblandt dem.

¹¹ Og da alle de som kjente ham før, så at han var grepet av henrykkelse likesom profetene, da sa folket til hverandre: Hva er det som har hendt med Kis' sønn? Er også Saul blandt profetene?

¹² Da svarte en mann derfra og sa: Hvem er da far til disse? Derfor er det blitt til et ordsprog: Er også Saul blandt profetene?

¹³ Da hans profetiske henrykkelse hadde hørt op, kom han til offerhaugen,

¹⁴ og Sauls farbror sa til ham og hans dreng: Hvor har I vært? Han svarte: Vi har vært ute og lett efter aseninnene, og da vi ikke så noget til dem, gikk vi til Samuel.

¹⁵ Da sa Sauls farbror: Kjære, fortell mig hvad Samuel sa til eder!

¹⁶ Saul svarte sin farbror: Han fortalte oss at aseninnene var funnet. Men det som Samuel hadde sagt om kongedømmet, fortalte han ham ikke.

¹⁷ Så kalte Samuel folket sammen til Herren, til Mispa.

¹⁸ Og han sa til Israels barn: Så sier Herren, Israels Gud: Jeg førte Israel op fra Egypten og fridde eder ut fra egypterne og fra alle de riker som undertrykte eder.

¹⁹ Men I har nu forkastet eders Gud, han som frelste eder ut av alle eders ulykker og trengsler, og sagt til ham: Nei, en konge skal du sette over oss! Så still eder nu frem for Herrens åsyn efter eders stammer og ætter!

²⁰ Så lot Samuel alle Israels stammer gå frem, og loddet falt på Benjamins stamme.

²¹ Så lot han Benjamins stamme gå frem efter sine ætter, og loddet falt på Matris ætt, og derefter falt loddet på Saul, Kis' sønn. Og de lette efter ham, men kunde ikke finne ham.

²² Da spurte de atter Herren: Er det kommet nogen annen hit? Herren svarte: Han holder sig skjult ved trosset.

- ²³ Da sprang de avsted og hentet ham derfra, og han gikk frem midt iblandt folket, og han var et hode høiere enn alt folket.
- ²⁴ Og Samuel sa til alt folket: Her ser I ham som Herren har utvalgt! Det er ingen som han blandt alt folket. Da jublet alt folket og ropte: Kongen leve!
- ²⁵ Så talte Samuel til folket om kongedømmets rett og skrev det op i en bok; den la han ned for Herrens åsyn. Derefter lot Samuel alt folket fare, hver til sitt hjem.
- ²⁶ Saul drog og hjem til Gibeå, og med ham fulgte den flokk hvis hjerte Gud hadde rørt ved.
- ²⁷ Men nogen ugudelige mennesker sa: Hvad hjelp skal denne kunne gi oss? Og de ringeaktet ham og kom ikke med gaver til ham; men han lot som han ikke merket det.

KAPITTEL 11

Så drog ammonitten Nahas op og kringsatte Jabes i Gilead, og alle Jabes' menn sa til Nahas: Gjør fred med oss, så vil vi tjene dig.

² Men ammonitten Nahas svarte dem: På det vilkår vil jeg gjøre fred med eder at det høre øie stikkes ut på eder alle; den skjensel vil jeg legge på hele Israel.

³ Da sa Jabes eldste til ham: Gi oss frist i syv dager, så vi kan sende bud rundt om i hele Israels land! Er det da ingen som hjelper oss, så vil vi overgi oss til dig.

⁴ Da sendebudene kom til Sauls Gibeå og bar frem sitt ærend for folket, brast alt folket i gråt.

⁵ I samme stund kom Saul gående hjem fra marken bakefter sine okser. Og Saul sa: Hvad er det i veien med folket siden de gråter? Og de fortalte ham hvad mennene fra Jabes hadde sagt.

⁶ Da Saul hørte dette, kom Guds Ånd over ham, og hans vrede optendtes høilig.

⁷ Og han tok et par okser og hugg dem i stykker og sendte stykkene om i hele Israels land med sendebudene og lot si: Den som ikke drar ut efter Saul og Samuel, med hans okser skal det gjøres likedan. Da falt det en redsel fra Herren over folket, og de drog ut som en mann.

⁸ Han mønstret dem i Besek, og Israels barn var tre hundre tusen, og Judas menn tretti tusen.

⁹ Og de sa til sendebudene som var kommet: Så skal I si til mennene i Jabes i Gilead: Imorgen, når solen brenner hett, skal det komme hjelp til eder. Da sendebudene kom og meldte dette til mennene i Jabes, blev de glade,

¹⁰ og de sa til ammonittene : Imorgen vil vi overgi oss til eder, så kan I gjøre med oss aldeles som I finner for godt!

¹¹ Dagen efter stilte Saul folket op i tre hoper, og i morgenvakten trengte de midt inn i leiren og hugg ammonittene ned, til dagen blev het; og de som blev tilbake, spredtes, så det ikke blev to sammen tilbake av dem.

¹² Da sa folket til Samuel: Hvem var det som sa: Skal Saul være konge over oss? La oss få fatt i disse menn, så vi kan drepe dem.

¹³ Da sa Saul: På denne dag skal ingen drepes; for idag har Gud hjulpet Israel til seier.

¹⁴ Og Samuel sa til folket: Kom, la oss gå til Gilgal for å stadfeste kongedømmet der!

¹⁵ Da gikk alt folket til Gilgal, og der i Gilgal gjorde de Saul til konge for Herrens åsyn; og de ofret der takkoffer for Herrens åsyn. Og Saul og alle Israels menn gledet sig der storlig.

KAPITTEL 12

Da sa Samuel til hele Israel: Nu har jeg lydt eder i alt hvad I har sagt til mig, og satt en konge over eder.

² Sa har I nu kongen til fører for eder; men jeg er gammel og grå, så I nu har mine sønner iblandt eder. Jeg har vært fører for eder fra min ungdom like til denne dag.

³ Her står jeg! Vidne nu mot mig for Herren og for hans salvede: Er det nogen jeg har fratatt hans okse eller hans asen? Er det nogen jeg har gjort urett mot eller undertrykt? Er det nogen jeg har tatt imot gaver av, så jeg skulde lukke mine øine til for noget? Om så er, vil jeg gi eder vederlag for det.

⁴ De svarte: Du har ikke gjort urett mot oss og ikke undertrykt oss og ikke tatt imot noget av nogen.

⁵ Da sa han til dem: Herren er vidne mot eder, og hans salvede er vidne på denne dag at I ikke har funnet noget hos mig. Folket svarte: Ja, han er vidne.

⁶ Da sa Samuel til folket: Ja, Herren er vidne, han som lot Moses og Aron stå frem, og som førte eders fedre op fra Egyptens land.

⁷ Kom nu frem her, så vil jeg gå i rette med eder for Herrens åsyn om alle Herrens rettferdige gjerninger som han har gjort mot eder og eders fedre.

⁸ Da Jakob var kommet til Egypten, ropte eders fedre til Herren, og Herren sendte Moses og Aron, og de førte eders fedre ut av Egypten og lot dem bosette sig i dette land.

⁹ Men de glemte Herren sin Gud, og han solgte dem i Siseras, Hasors hærførers hånd og i filistrenes hånd og i Moabs konges hånd; alle disse stred imot dem.

¹⁰ Da ropte de til Herren og sa: Vi har syndet! Vi har forlatt Herren og tjent Ba'alene og Astarte-billedene; men redd oss nu av våre fienders hånd, så vil vi tjene dig!

¹¹ Så sendte Herren Jerubba'al og Bedan [rimeligvis Barak] og Jefta og Samuel og reddet eder av eders fienders hånd rundt omkring, så I kunde bo trygt.

¹² Men da I så at Nahas, Ammons barns konge, kom imot eder, sa I til mig: Nei, en konge skal råde over oss -- enda Herren eders Gud var eders konge.

¹³ Her er nu kongen som I har valgt -- som I har bedt om; Herren har satt en konge over eder.

¹⁴ Dersom I nu frykter Herren og tjener ham og lyder ham og ikke er gjenstridige mot Herrens ord, men følger Herren eders Gud, både I og kongen som råder over eder så skal Herren være med eder .

¹⁵ Men dersom I ikke lyder Herren, men er gjenstridige mot Herrens ord, så skal Herrens hånd være mot eder som mot eders fedre.

¹⁶ Kom da nu frem og se den store gjerning som Herren vil gjøre for eders øine!

¹⁷ Er det ikke nu hvetehøstens tid? Jeg vil rope til Herren og han skal sende torden og regn. Kjenn da og se at eders ondskap er stor, den som I har gjort for Herrens øine ved å kreve en konge!

¹⁸ Så ropte Samuel til Herren, og samme dag sendte Herren torden og regn; da blev alt folket grepet av stor frykt for Herren og for Samuel.

¹⁹ Og alt folket sa til Samuel: Bed for dine tjenere til Herren din Gud, så vi ikke skal dø fordi vi til alle våre andre synder har lagt den misgjerning å kreve en konge!

²⁰ Da sa Samuel til folket: Frykt ikke! I har gjort alt dette onde; men vik nu bare ikke fra Herren, men tjen Herren av hele eders hjerte!

²¹ Vik ikke av! For da måtte I følge de tomme avguder, som ikke kan gagne og ikke redde, fordi de er bare tomhet.

- ²² For Herren vil for sitt store navns skyld ikke forlate sitt folk, siden Herren har funnet for godt å gjøre eder til sitt folk.
- ²³ Men jeg -- det være langt fra mig å synde mot Herren ved å holde op med å bede for eder; og jeg vil lære eder den gode og rette vei.
- ²⁴ Frykt bare Herren og tjen ham i sannhet, av hele eders hjerte! Se hvor store ting han har gjort for eder!
- ²⁵ Men gjør I det som ondt er, da skal både I og eders konge bli bortrykket.

KAPITTEL 13

- I** ett år hadde Saul dengang vært konge; og da han hadde vært konge over Israel i to år,
- ² valgte han sig tre tusen mann av Israel; av dem var to tusen med Saul i Mikmas og i Betel-fjellene, og tusen var med Jonatan i Gibeå i Benjamin; resten av folket lot han fare hjem hver til sitt.
- ³ Og Jonatan slo det krigsmannskap som filistrene hadde i Geba; det fikk filistrene høre; men Saul lot basunen lyde rundt omkring i hele landet og sa: Hebreerne skal høre det.
- ⁴ Og hele Israel fikk høre tidenden om at Saul hadde slått filistrenes krigsmannskap, og at filistrene hadde lagt Israel for hat. Og folket blev kalt til våben for å følge Saul til Gilgal.
- ⁵ Filistrene samlet sig for å stride mot Israel, tretti tusen vogner og seks tusen hestfolk, og fotfolk så mange som sanden ved havets bredd; og de drog op og leiret sig ved Mikmas østenfor Bet-Aven.
- ⁶ Da nu Israels menn så hvilken fare de var i fordi folket blev hårdt angrepet, da skjulte folket sig i huler og tornebusker og fjellkløfter og tårner og brønner.
- ⁷ Nogen av hebreerne gikk over Jordan til Gads og Gileads land; men Saul var ennå i Gilgal, og alt folket fulgte ham skjelvende.
- ⁸ Han ventet syv dager -- til den tid Samuel hadde fastsatt; men Samuel kom ikke til Gilgal, og folket spredte sig og forlot ham.
- ⁹ Da sa Saul: Kom hit til mig med brennofferet og takkofferne! Og så ofret han brennofferet.
- ¹⁰ Men da han vel hadde ofret brennofferet, da kom Samuel, og Saul gikk ut imot ham for å hilse på ham.
- ¹¹ Da sa Samuel: Hva har du gjort? Saul svarte: Da jeg så at folket spredte sig og forlot mig, og du ikke kom til den fastsatte tid, og filistrene samlet sig ved Mikmas.
- ¹² så tenkte jeg: Nu drar filistrene ned mot mig til Gilgal, og jeg har ennå ikke bønnfalt Herren, og jeg tok mot til mig og ofret brennofferet.
- ¹³ Da sa Samuel til Saul: Du har båret dig dårlig at, du har ikke holdt det bud som Herren din Gud gav dig; ellers hadde Herren nu stadfestet ditt kongedømme over Israel for all tid.
- ¹⁴ Men nu skal ditt kongedømme ikke stå ved makt; Herren har søkt sig ut en mann efter sitt hjerte, og ham har Herren utsett til fyrste over sitt folk; for du har ikke holdt hvad Herren bød dig.
- ¹⁵ Så gjorde Samuel sig rede og drog fra Gilgal op til Gibeå i Benjamin, og Saul mønstret de folk han hadde hos sig -- omkring seks hundre mann.
- ¹⁶ Og Saul og hans sønn Jonatan og de folk som de hadde hos sig, lå i Geba i Benjamin, og filistrene hadde leiret sig ved Mikmas.
- ¹⁷ Da drog det en flokk ut av filistrenes leir for å herje; den var delt i tre hoper; den ene hop tok veien til Ofra, til Sual-bygden,

- ¹⁸ og den annen hop tok veien til Bet-Horon, og den tredje hop tok veien til den bygd som rager op over Sebo'im-dalen bortimot ørkenen.
- ¹⁹ Dengang fantes det ikke en smed i hele Israels land; for filistrene tenkte som så: Hebreerne kunde ellers gjøre sig sverd eller spyd.
- ²⁰ Og hele Israel måtte gå ned til filistrene for å få smidd sine plogjern og sine hakker, sine økser og sine plogskjær,
- ²¹ og når eggen var sløvet på plogskjærene og hakkene og grepene og øksene, eller for å få en pigg påsatt.
- ²² Således gikk det til at på den dag da striden stod, fantes det ikke sverd eller spyd hos nogen av alle de folk som var med Saul og Jonatan; bare Saul og hans sønn Jonatan hadde disse våben.
- ²³ Filistrenes forpost rykket frem til Mikmas-skaret.

KAPITTEL 14

Så hendte det en dag at Jonatan, Sauls sønn, sa til svennen som bar hans våben: Kom, la oss gå over til filistrenes forpost der borte på den andre side! Men han sa ikke noget om det til sin far.

- ² Saul lå dengang i utkanten av Gibea under granatepletreet ved Migron, og krigsfolket som han hadde hos sig, var omkring seks hundre mann;
- ³ der var også Akia, sønn til Akitub, som var bror til Ikabod, sønn av Pinehas, sønn av Eli, Herrens prest i Silo; han bar dengang livkjortelen. Men folket visste ikke at Jonatan var gått bort.
- ⁴ Mellem skarene som Jonatan søkte å komme frem igjennem for å nå til filistrenes forpost, var det en bratt klippe på hver side; den ene hette Boses og den andre Sene.
- ⁵ Den ene klippe reiser sig bratt i nord midt imot Mikmas, den andre i syd midt imot Geba.
- ⁶ Så sa Jonatan til svennen som bar hans våben: Kom, la oss gå over til disse uomskårnes forpost! Kanskje Herren gjør noget for oss; for intet hindrer Herren fra å frelse, enten det er ved mange eller ved få.
- ⁷ Hans våbensvenn svarte ham: Gjør alt hvad du har i sinne! Gå du bare! Jeg skal følge dig hvor du vil.
- ⁸ Da sa Jonatan: Nu går vi over til mennene der, og de vil få se oss.
- ⁹ Hvis de da sier til oss: Stå stille til vi kommer bort til eder! -- så blir vi stående hvor vi er, og går ikke op til dem.
- ¹⁰ Men hvis de sier: Kom op til oss! -- så går vi op; for da har Herren gitt dem i vår hånd. Dette skal vi ha til tegn.
- ¹¹ Da de nu begge var kommet så langt at de kunde sees fra filistrenes forposter, sa filistrene: Se, der kommer hebreerne ut fra hulene som de har skjult sig i.
- ¹² Og mennene på forposten ropte til Jonatan og hans våbensvenn og sa: Kom op til oss, så skal vi si eder noget! Da sa Jonatan til sin våbensvenn: Stig op efter mig, for Herren har gitt dem i Israels hånd.
- ¹³ Så kløv Jonatan op på hender og føtter, og hans våbensvenn efter ham; og de falt for Jonatan, og hans våbensvenn gikk efter ham og slo dem ihjel.
- ¹⁴ Ved det første angrep Jonatan og hans våbensvenn gjorde, falt omkring tyve mann på en strekning som halvparten av den mark som kan pløies på en dag.
- ¹⁵ Da blev det redsel i leiren, på marken omkring og blandt alt folket; også forposten og

herjeflokken blev grepet av redsel. Jorden skalv, og det kom en redsel fra Gud.

16 Og da Sauls vakter i Gibe'a i Benjamin fikk se at hopen oppløste sig, og at de holdt på å støte og trenge hverandre,

17 sa Saul til de folk han hadde hos sig: Tell efter og se hvem som er gått fra oss! Så tellet de efter, og det viste sig at Jonatan og hans våbensvenn ikke var der.

18 Da sa Saul til Akia: Kom hit med Guds ark! Guds ark var på den tid der blandt Israels barn.

19 Men mens Saul talte med presten, blev bulderet i filistrenes leir større og større; da sa Saul til presten: La det være!

20 Og Saul og alt folket som han hadde hos sig, samlet sig, og da de kom dit hvor striden stod, fikk de se at den ene hadde løftet sverdet mot den andre, og alt var i ett røre.

21 Også de hebreere som nu likesom før var med filistrene, og som hadde draget op med dem og var rundt omkring i deres leir, slo sig sammen med de israelitter som var med Saul og Jonatan.

22 Og da de israelitter som hadde skjult sig i Efra'im-fjellene, hørte at filistrene flyktet, satte også de alle efter dem og stred mot dem.

23 Således hjalp Herren Israel den dag, og striden drog sig bortover forbi Bet-Aven.

24 Mens nu Israels menn var hårdt anstrengt den dag, lot Saul folket sverge og sa: Forbannet være den mann som nyter nogen mat innen aften, før jeg får hevnet mig på mine fiender! Og det var ingen av folket som smakte mat.

25 Så kom alt folket inn i skogen; der var det honning på marken,

26 og med det samme folket kom inn i skogen, fikk de se en hel strøm av honning; men ingen av folket førte sin hånd til munnen av frykt for eden.

27 Men Jonatan hadde ikke hørt på at hans far lot folket sverge; han rakte ut staven han hadde i hånden, og dyppet enden av den i honningen og førte så hånden til munnen igjen; da blev hans øine klare.

28 Da tok en mann av folket til orde og sa: Din far har latt folket sverge og sagt: Forbannet være den mann som nyter mat idag! Og således er folket blitt utmattet.

29 Jonatan svarte: Min far har ført ulykke over landet; se bare hvor klare mine øine er blitt fordi jeg har smakt litt av denne honning;

30 hvor meget større vilde ikke mannefallet blandt filistrene være blitt dersom folket idag hadde fått ete av det hærfang de har tatt fra sine fiender!

31 Den dag slo de filistrene og forfulgte dem fra Mikmas til Ajalon, og folket blev meget utmattet

32 og tok straks fatt på hærfanget; de tok småfe og storfe og kalver og slaktet dem på marken og åt kjøttet med blodet i.

33 Så kom det nogen og fortalte Saul det og sa: Folket synder mot Herren og eter kjøtt med blodet i. Han sa: I har båret eder troløst [mot Herren] at; velt nu en stor sten hit til mig!

34 Så sa Saul: Gå omkring blandt folket og si til dem at hver av dem skal komme hit til mig med sin okse og sitt lam og slakte dem her og så ete, forat de ikke skal synde mot Herren og ete kjøttet med blodet i. Da førte hver mann av folket med egen hånd sin okse frem om natten og slaktet dem der.

35 Og Saul bygget et alter for Herren; det var det første alter han bygget for Herren.

36 Derefter sa Saul: La oss inatt dra nedover og sette efter filistrene og plyndre blandt dem til morgenen lyser frem, og ikke la en eneste mann blandt dem bli i live. De svarte: Gjør aldeles som du synes! Da sa presten: La oss trede hit frem for Gud!

- ³⁷ Så spurte Saul Gud: Skal jeg dra nedover og sette efter filistrene? Vil du gi dem i Israels hånd? Men han svarte ham ikke den dag.
- ³⁸ Da sa Saul: Tred hit alle høvdinger blandt folket, så I kan få vite og se hvorledes det har sig med den synd som er gjort idag!
- ³⁹ For så sant Herren lever, han som frelser Israel: Om så skylden er hos Jonatan, min sønn, skal han sannelig dø! Men ingen av hele folket svarte ham.
- ⁴⁰ Så sa han til hele Israel: Stå I på den ene side, så skal jeg og Jonatan, min sønn, stå på den andre side. Folket svarte Saul: Gjør som du synes!
- ⁴¹ Da sa Saul til Herren, Israels Gud: La sannheten komme frem! Og loddet falt på Jonatan og Saul, men folket gikk fri.
- ⁴² Så sa Saul: Kast lodd mellem mig og Jonatan, min sønn! Og loddet falt på Jonatan.
- ⁴³ Da sa Saul til Jonatan: Si mig hvad du har gjort! Jonatan fortalte ham det og sa: Jeg tok litt honning på enden av staven jeg hadde i min hånd, og smakte på den; her står jeg, jeg må dø.
- ⁴⁴ Da sa Saul: Gud la det gå mig ille både nu og siden om du ikke nu skal dø, Jonatan!
- ⁴⁵ Men folket sa til Saul: Skulde Jonatan dø, han som har vunnet denne store seier i Israel? Langt derfra! Så sant Herren lever, skal det ikke falle et hår av hans hode til jorden; for med Guds hjelp har han gjort sin gjerning idag. Således fridde folket Jonatan fra døden.
- ⁴⁶ Men Saul holdt op med å forfølge filistrene og drog hjem, og filistrene drog tilbake til sitt land.
- ⁴⁷ Da Saul hadde tatt kongedømmet over Israel, førte han krig mot alle sine fiender rundt omkring: mot Moab og mot Ammons barn og mot Edom og mot kongene i Soba og mot filistrene, og overalt hvor han vendte sig hen, seiret han.
- ⁴⁸ Og han vant sig makt og slo amalekittene og utfridde Israel av deres hånd som plyndret dem.
- ⁴⁹ Sauls sønner var Jonatan og Jisvi og Malkisua, og av hans to døtre hette den førstefødte Merab og den yngste Mikal.
- ⁵⁰ Sauls hustru hette Akinoam; hun var datter til Akima'as. Hans hærfører hette Abner; han var sønn til Ner, som var farbror til Saul;
- ⁵¹ for Kis, Sauls far, og Ner, Abners far, var sønner av Abiel.
- ⁵² Krigen mot filistrene var hård alle Sauls dager, og hvor Saul så en sterk og krigsdyktig mann, tok han ham i sin tjeneste.

KAPITTEL 15

Samuel sa til Saul: Det var mig Herren sendte for å salve dig til konge over hans folk, over Israel; så lyd nu Herrens ord!

- ² Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg vil besøke Amalek for det han gjorde mot Israel, at han la sig i veien for ham da han drog op fra Egypten.
- ³ Gå nu avsted og slå Amalek, og slå med bann alt hvad hans er; spar ham ikke, men drep både mann og kvinne, både barn og diebarn, både okse og får, både kamel og asen.
- ⁴ Så kalte Saul folket til våben og mønstret dem i Tela'im; det var to hundre tusen mann fotfolk og ti tusen mann fra Juda.
- ⁵ Da Saul kom til amalekittenes by, la han et bakhold i dalen.
- ⁶ Og Saul sa til kenittene: Gå bort, skill eder fra amalekittene og dra ned, så jeg ikke skal

ødelegge eder sammen med dem! For I gjorde vel imot alle Israels barn da de drog op fra Egypten. Så skilte kenittene lag med amalekittene.

⁷ Saul slo amalekittene og forfulgte dem fra Havila til bortimot Sur, som ligger østenfor Egypten.

⁸ Og han tok Agag, Amaleks konge, levende til fange, og alt folket slo han med bann og drepte dem med sverdets egg.

⁹ Men Saul og folket sparte Agag og det beste og det næstbeste av småfeet og storfeet og lammene -- alt som så godt ut -- og vilde ikke slå dem med bann; men alt det fe som var ringe og usselt, det slo de med bann.

¹⁰ Da kom Herrens ord til Samuel, og det lød således:

¹¹ Jeg angrrer at jeg har gjort Saul til konge; for han har vendt sig bort fra mig og ikke holdt sig efter mine ord. Da optendtes Samuels vrede, og han ropte til Herren hele natten.

¹² Morgenen efter stod Samuel tidlig op for å møte Saul; da kom nogen og sa til Samuel: Saul er kommet til Karmel, og der har han reist sig et minnesmerke; siden vendte han om og drog videre ned til Gilgal.

¹³ Da nu Samuel kom til Saul, sa Saul til ham: Velsignet være du av Herren! Jeg har holdt mig efter Herrens ord.

¹⁴ Men Samuel sa: Hva er da dette for en bræken av småfe som lyder for mine ører, og hva er det for brøl av storfe jeg hører?

¹⁵ Saul svarte: De har ført dem med fra amalekittene; for folket sparte det beste av småfeet og av storfeet for å ofre det til Herren din Gud; men resten har vi slått med bann.

¹⁶ Da sa Samuel til Saul: Hold op, så vil jeg forkynne dig hva Herren har talt til mig inatt! Han sa til ham: Tal!

¹⁷ Samuel sa: Da du var ringe i dine egne øine, blev du hode for Israels stammer, og Herren salvet dig til konge over Israel.

¹⁸ Og Herren sendte dig avsted og sa: Gå og slå disse syndere, amalekittene, med bann og strid mot dem til du får gjort ende på dem!

¹⁹ Hvorfor lød du da ikke Herrens ord, men kastet dig over hærfanget og gjorde hva ond var i Herrens øine?

²⁰ Da sa Saul til Samuel: Jeg har lydt Herrens ord og har gått den vei Herren sendte mig; jeg har ført Agag, Amaleks konge, hit og slått Amalek med bann.

²¹ Men folket tok av hærfanget småfe og storfe, det ypperste av det bannlyste, for å ofre det til Herren din Gud i Gilgal.

²² Da sa Samuel: Har vel Herren like så meget behag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn slaktoffer, hørsomhet bedre enn fett av værer;

²³ for gjenstridighet er ikke bedre enn trolldoms-synd, og trossighet er som avgudsdyrkelse. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig, så du ikke skal være konge.

²⁴ Da sa Saul til Samuel: Jeg har syndet; jeg har overtrådt Herrens bud og dine ord; for jeg var redd folket og gav efter for dem.

²⁵ Men forlat mig nu min synd og vend tilbake med mig, forat jeg kan tilbede Herren!

²⁶ Samuel svarte Saul: Jeg vil ikke vende tilbake med dig; for du har forkastet Herrens ord, og så har Herren forkastet dig, så du ikke skal være konge over Israel.

²⁷ Dermed vendte Samuel sig og vilde gå. Men Saul grep fatt i kanten av hans kappe, så den blev revet av.

- ²⁸ Da sa Samuel til ham: Herren har idag revet kongedømmet over Israel fra dig og gitt det til en annen, som er bedre enn du.
- ²⁹ Og Israels trofaste Gud lyver ikke og angreir ikke; for han er ikke et menneske, så han skulde angre.
- ³⁰ Saul svarte: Jeg har syndet, men vis meg allikevel nu ære for mitt folks eldste og for Israel og vend tilbake med meg! Så vil jeg tilbede Herren din Gud.
- ³¹ Da fulgte Samuel Saul tilbake, og Saul tilbad Herren.
- ³² Så sa Samuel: Før Agag, Amaleks konge, hit til meg! Glad i hu gikk Agag bort til ham, og Agag sa: Visselig, dødens bitterhet er veket bort.
- ³³ Men Samuel sa: Likesom ditt sverd har gjort kvinner barnløse, så skal nu din mor bli barnløs fremfor andre kvinner. Så hugg Samuel Agag ned for Herrens åsyn i Gilgal.
- ³⁴ Derefter drog Samuel til Rama, men Saul fór op til sitt hus i Sauls Gibeå.
- ³⁵ Og Samuel så ikke Saul mere helt til sin dødsdag, for Samuel sørget over Saul. Men Herren angret at han hadde gjort Saul til konge over Israel.

KAPITTEL 16

Herren sa til Samuel: Hvor lenge vil du sørge over Saul, enda jeg har forkastet ham, så han ikke skal være konge over Israel? Fyll ditt horn med olje og gå avsted! Jeg sender dig til betlehemitten Isai, for blandt hans sønner har jeg utsett meg en til konge.

² Men Samuel sa: Hvorledes kan jeg gjøre slik en ferd? Får Saul høre det, slår han meg ihjel. Da sa Herren: Ta med dig en kalv av buskapen og si: Jeg er kommet for å ofre til Herren.

³ Og innbyd Isai til ofringen, så vil jeg la dig få vite hvad du skal gjøre, og du skal salve for meg den jeg sier dig.

⁴ Samuel gjorde som Herren sa. Da han kom til Betlehem, gikk byens eldste ham skjelvende i møte og sa: Kommer du med fred?

⁵ Han svarte: Ja, jeg kommer med fred; jeg er kommet for å ofre til Herren; hellige eder og kom med meg til ofringen! Og han lot Isai og hans sønner hellige sig og innbød dem til ofringen.

⁶ Da de kom, og han fikk se Eliab, tenkte han: Visselig står her for Herren hans salvede.

⁷ Men Herren sa til Samuel: Se ikke på hans utseende og på hans høie vekst! For jeg har forkastet ham; jeg ser ikke på hvad mennesket ser på, for mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet.

⁸ Så kalte Isai på Abinadab og lot ham gå frem for Samuel; men han sa: Heller ikke ham har Herren utvalgt.

⁹ Så lot Isai Samma gå frem; men han sa: Heller ikke ham har Herren utvalgt.

¹⁰ Således lot Isai syv sønner gå frem for Samuel; men Samuel sa til Isai: Herren har ikke utvalgt nogen av disse.

¹¹ Og Samuel sa til Isai: Var dette alle de gutter du har? Han svarte: Ennu er den yngste tilbake; han vokter småfeet. Da sa Samuel til Isai: Send bud efter ham! Vi setter oss ikke til bords før han kommer.

¹² Så sendte han bud efter ham. Han var rødkinnet og hadde vakre øine og var fager av utseende. Da sa Herren: Stå op og salv ham! For han er det.

¹³ Da tok Samuel oljehornet og salvet ham midt iblandt hans brødre, og Herrens Ånd kom over David fra den dag og fremdeles. Så brøt Samuel op og gikk til Rama.

- ¹⁴ Men Herrens Ånd vek fra Saul, og en ond ånd fra Herren forferdet ham.
- ¹⁵ Da sa Sauls tjenere til ham: Vi ser at en ond ånd fra Gud forferder dig.
- ¹⁶ Herre, byd bare dine tjenere som står for ditt ansikt, å opsøke en mann som er kyndig i å spille på harpe. Når da en ond ånd fra Gud kommer over dig, skal han spille på sin harpe; da vil det bli bedre med dig.
- ¹⁷ Da sa Saul til sine tjenere: Ja, finn mig en mann som spiller godt, og før ham hit til mig!
- ¹⁸ En av de unge menn svarte og sa: Jeg har sett en sønn av betlehemitten Isai som er kyndig i å spille, en djerv mann og en stridsmann, god til å tale for sig og en vakker mann, og Herren er med ham.
- ¹⁹ Da sendte Saul bud til Isai og lot si: Send hit til mig din sønn David, han som er med småfeet!
- ²⁰ Så tok Isai et asen, som han lesste brød på, og en skinnsekk med vin og et kje og sendte det med sin sønn David til Saul.
- ²¹ Således kom David til Saul, og han blev i hans tjeneste; og Saul fikk ham meget kjær, og han blev hans våbensvenn.
- ²² Og Saul sendte bud til Isai og lot si: Kjære, la David bli i min tjeneste! For han har funnet nåde for mine øine.
- ²³ Når da den onde ånd fra Gud kom over Saul, tok David harpen og spilte på den, og Saul fikk lindring, og det blev bedre med ham, og den onde ånd vek fra ham.

KAPITTEL 17

- F**ilistrene samlet sine hærer til strid og kom sammen i Soko, som hører til Juda; og de slo leir mellom Soko og Aseka ved Efes-Dammim.
- ² Og Saul og Israels menn samlet sig og; de leiret sig i Terebintedalen og fylket sig mot filistrene.
- ³ Filistrene stod ved fjellet på den ene side, og israelittene ved fjellet på den andre side, så de hadde dalen imellem sig.
- ⁴ Da gikk en tvekjemper ut av filistrenes leir; han hette Goliat og var fra Gat; han var seks alen og et spann høi.
- ⁵ På hodet hadde han en kobberhjelms og var klædd i en skjellbrynje, og brynjens vekt var fem tusen sekel kobber.
- ⁶ Han hadde kobberskinner på leggene og et kastespyd av kobber på ryggen.
- ⁷ Skaftet på hans spyd var som en veverstang, og odden på hans spyd veide seks hundre sekel jern, og hans skjoldbærer gikk foran ham.
- ⁸ Han stod frem og ropte til Israels fylking og sa til dem: Hvorfor drar I ut og fylker eder til strid? Er ikke jeg filisteren og I Sauls træler? Velg eder en mann og la ham komme ned til mig!
- ⁹ Hvis han kan stride med mig og feller mig, så skal vi være eders træler; men hvis jeg får bukt med ham og feller ham, så skal I være våre træler og tjene oss.
- ¹⁰ Så sa filisteren: Idag har jeg hånet Israels fylking; kom hit med en mann, så vi kan stride med hverandre!
- ¹¹ Da Saul og hele Israel hørte disse filisterens ord, blev de forferdet og fryktet storlig.
- ¹² David var en sønn av den før omtalte efratitt fra Betlehem i Juda som hette Isai, og som hadde åtte sønner. Denne mann var i Sauls dager gammel og avfeldig.
- ¹³ Isais tre eldste sønner hadde draget ut og fulgt Saul i krigen; og av disse hans tre

sønner som hadde draget i krigen, hette den førstefødte Eliab, den annen Abinadab og den tredje Samma.

14 David var den yngste. De tre eldste hadde fulgt Saul,

15 men David gikk stundom hjem igjen fra Saul for å vokte sin fars småfe i Betlehem.

16 Filisteren gikk frem både morgen og aften; i firti dager stilte han sig frem.

17 Så sa Isai til sin sønn David: Kjære, ta en efa av dette ristede korn og disse ti brød til dine brødre og skynd dig til leiren med det, til dine brødre!

18 Men disse ti skiver fersk ost skal du ha med til den øverste høvedsmann; så skal du se til dine brødre om det går dem vel, og ta med et pant fra dem.

19 Saul er med dem og alle Israels menn i Terebinte-dalen og strider med filistrene.

20 Morgenens efter stod David tidlig op og overløt småfeet til en gjæter; så tok han det han skulde ha med, og gikk avsted, som Isai hadde befalt ham. Da han kom til vognborgen, drog hæren nettop ut for å fylke sig til strid og oppløftet krigsropet.

21 Og Israel og filistrene stilte sig op, fylking mot fylking.

22 David la de ting han hadde med sig ned hos den som hadde tilsyn med trosset, og sprang frem til fylkingen, og da han kom dit, hilste han på sine brødre.

23 Mens han talte med dem, kom tvekjemperen, filisteren Goliat fra Gat, nettop frem fra filistrenes fylking og ropte de samme ord som før, og David hørte det.

24 Og alle Israels menn flyktet for mannen da de så ham, og var meget redde.

25 Og en mann av Israel sa: Ser I den mann som kommer frem der? Han kommer for å håne Israel; den mann som feller ham, ham vil kongen gi stor rikdom og la ham få sin datter og gjøre hans fars hus skattefritt i Israel.

26 Da sa David til de menn som stod tett ved ham: Hvad skal han få den mann som feller denne filister og tar skammen bort fra Israel? For hvem er denne uomskårne filister, at han har hånet den levende Guds hær?

27 Og folket gjentok for ham de samme ord og sa: Det og det skal den mann få som feller ham.

28 Eliab, hans eldste bror, hørte hvad han talte med mennene om; da optendtes hans vrede mot David, og han sa: Hvorfor er du kommet her ned, og til hvem har du overlatt de to-tre får der i ørkenen? Jeg kjenner ditt overmot og ditt hjertes ondskap; det er for å se på striden du er kommet her ned.

29 Men David sa: Hvad har jeg gjort nu? Det var jo bare et ord.

30 Så vendte han sig fra ham til en annen og spurte om det samme; og folket svarte ham som første gang.

31 Det kom ut hvad David hadde sagt, og Saul fikk og høre det. Han lot ham hente,

32 og David sa til Saul: Ingen må tape motet! Din tjener vil gå og stride med denne filister.

33 Men Saul sa til David: Du kan ikke gå mot denne filister og stride med ham; for du er ung, og han er en krigsmann fra sin ungdom av.

34 Men David svarte Saul: Din tjener vokter småfeet for sin far; kom det da en løve eller en bjørn og tok et får av hjorden,

35 sprang jeg efter den og slo den og rev fåret ut av gapet på den; og reiste den sig så imot mig, tok jeg fatt i dens skjegg og slo den og drepte den.

36 Både løve og bjørn har din tjener slått ihjel, og det skal gå denne uomskårne filister som dem, fordi han har hånet den levende Guds hær.

37 Så sa David: Herren, som har fridd mig av løvens og bjørnens vold, han skal også fri mig av denne filisters vold. Da sa Saul til David: Gå! Herren skal være med dig.

- 38** Og Saul lot David få sine egne klær og satte en kobberhjelms på hans hode og hadde på ham en brynje.
- 39** Og David bandt hans sverd om sig utenpå sine klær og vilde til å gå; for han hadde ikke prøvd det før. Og David sa til Saul: Jeg kan ikke gå med dette, for jeg har ikke prøvd det før. Så tok David alt dette av sig
- 40** og tok sin stav i hånden og søkte sig ut fem glatte stener i bekken; dem la han i hyrdetasken som han hadde med sig, og sin slynge hadde han i hånden; og så gikk han frem mot filisteren.
- 41** Og filisteren kom nærmere og nærmere bortimot David, og hans skjoldbærer gikk foran ham.
- 42** Da filisteren så frem for sig og blev var David, foraktet han ham, fordi han var ung og rødkinnet og fager å se til.
- 43** Og filisteren sa til David: Er jeg en hund, siden du kommer mot mig med kjepper? Og filisteren bante David ved sin gud.
- 44** Så sa filisteren til David: Kom hit til mig, så skal jeg gi ditt kjøtt til himmelens fugler og markens dyr.
- 45** David svarte filisteren: Du kommer mot mig med sverd og lanse og kastespyd; men jeg kommer mot dig i Herrens, hærskares Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger -- han som du har hånet.
- 46** På denne dag skal Herren gi dig i min hånd, og jeg skal slå dig ihjel og skille ditt hode fra din kropp, og jeg skal på denne dag gi likene fra filistrenes leir til himmelens fugler og til jordens ville dyr, og all jorden skal få se at Israel har en Gud.
- 47** Og hele dette folk skal få se at det ikke er ved sverd og spyd Herren frelser; for Herren råder for krigen, og han skal gi eder i var hånd.
- 48** Da nu filisteren gjorde sig rede og gikk frem og kom nærmere bortimot David, skyndte David sig og sprang frem mot fylkingen, filisteren i møte.
- 49** Og David stakk sin hånd i tasken og tok frem av den en sten; den slynget han ut og traff filisteren i pannen, og stenen trengte dypt inn i hans panne, og han falt på sitt ansikt til jorden.
- 50** Således vant David over filisteren med slyngen og stenen, og han slo filisteren og drepte ham, enda David ikke hadde noget sverd i sin hånd.
- 51** Og David sprang frem og stilte sig tett ved filisteren og tok og drog hans sverd ut av skjeden og drepte ham og hugg hans hode av med det. Og da filistrene så at deres kjepper var døde, tok de flukten.
- 52** Da gikk Israels og Judas menn frem, oppløftet krigsropet og forfulgte filistrene til bortimot Gat og like til Ekrons porter; og det lå falne filistrer på veien til Sa'ara'im og helt frem til Gat og til Ekron.
- 53** Så forfulgte ikke Israels barn filistrene lenger, men vendte tilbake og plyndret deres leir.
- 54** Og David tok filisterens hode og hadde det med sig til Jerusalem; men hans våben la han i sitt telt.
- 55** Da Saul så David gå ut imot filisteren, sa han til Abner, hærføreren: Hvem er denne gutt sønn til, Abner? Abner svarte: Så sant du lever, konge, jeg vet det ikke.
- 56** Da sa kongen: Spør efter hvem denne gutt er sønn til.
- 57** Da så David vendte tilbake efterat han hadde slått filisteren ihjel, tok Abner ham og

førte ham frem for Saul; han hadde ennu filisterens hode i sin hånd.

58 Og Saul sa til ham: Hvem er du sønn til, unge mann? David svarte: Jeg er sønn til din tjener Isai fra Betlehem.

KAPITTEL 18

Efter hans samtale med Saul droges Jonatans sjel til David, og Jonatan fikk ham kjær som sitt eget liv.

2 Samme dag tok Saul ham til sig og lot ham ikke mere få vende tilbake til sin fars hus.

3 Og Jonatan gjorde en pakt med David, fordi han hadde ham kjær som sitt eget liv.

4 Og Jonatan tok av sig den kappe han hadde på, og gav den til David og likeså sine krigsklær, ja endog sitt sverd og sin bue og sitt belte.

5 Så drog David ut i krigen; i alt det Saul sendte ham til, bar han sig klokt at; Saul satte ham over sine krigsmenn, og han var vel likt av hele folket, også av Sauls tjenere.

6 Så hendte det da de kom hjem, da David vendte tilbake efterat han hadde slått filisteren, at kvinnene gikk ut fra alle Israels byer for å møte kong Saul med sang og dans, med trommer og med gledesrop og med musikk.

7 Og de dansende kvinner istemte en sang og sa: Saul har slått sine tusener, men David sine titusener.

8 Da blev Saul meget vred; for dette ord likte han ille, og han sa: De har gitt David titusener, og mig har de gitt tusener, og nu står det bare tilbake at han får kongedømmet.

9 Fra den dag så Saul stadig skjevt til David.

10 Dagen efter kom det en ond ånd fra Gud over Saul, og han raste inne i sitt hus, mens David spilte på harpen, som han pleide å gjøre hver dag, og Saul hadde et spyd i hånden.

11 Da svang Saul spydet og tenkte: Jeg vil støte det gjennom David og inn i veggen. Men David bøide sig til side for ham to ganger.

12 Saul var redd for David; for Herren var med ham, men fra Saul var han veket bort.

13 Derfor sendte Saul ham fra sig og satte ham til høvedsmann over tusen; og han drog ut og drog inn foran folket.

14 Og David bar sig klokt at i alt han tok sig fore, og Herren var med ham.

15 Da nu Saul så at han bar sig meget klokt at, grudde han for ham.

16 Men hele Israel og Juda hadde David kjær; for det var han som drog ut og drog inn foran dem.

17 Og Saul sa til David: Her er min eldste datter Merab; henne vil jeg gi dig til hustru; la mig bare se at du er en djerv stridsmann og fører Herrens kriger! For Saul tenkte: Min hånd skal ikke ramme ham, men filistrenes hånd skal ramme ham.

18 David svarte Saul: Hvem er jeg, og hvem er mine frender, min fars ætt i Israel, at jeg skulde bli kongens svigersønn?

19 Men da tiden kom at Merab, Sauls datter, skulde gis til David, blev hun gitt Adriel fra Mehola til hustru.

20 Mikal, Sauls datter, elsket David. Da Saul fikk vite dette, syntes han godt om det.

21 Saul tenkte: Jeg vil la ham få henne, så hun kan bli til en snare for ham, og filistrenes hånd kan ramme ham. Og Saul sa til David: Ved min annen datter skal du idag bli min svigersønn.

22 Og Saul bød sine tjenere: Tal hemmelig med David og si: Kongen liker dig, og alle hans tjenere har dig kjær; bli derfor nu kongens svigersønn!

- ²³ Da Sauls tjener sa disse ord til David, svarte han: Synes I det er en ringe ting å bli kongens svigersønn? Jeg er jo en fattig og ringe mann.
- ²⁴ Sauls tjenere fortalte ham dette og sa: Således sa David.
- ²⁵ Da sa Saul: Så skal I si til David: Kongen krever ingen annen festegave enn hundre filister-forhuder, så han kan få hevnet sig på kongens fiender. Men Saul tenkte å felle David ved filistrenes hånd.
- ²⁶ Da hans tjenere fortalte David dette, var David glad over at han skulde bli kongens svigersønn. Og før tiden ennå var ute,
- ²⁷ gjorde David sig rede og drog avsted med sine menn og slo ihjel to hundre mann blandt filistrene. Og David tok deres forhuder med sig og la dem fulltallig frem for kongen, så han kunne bli kongens svigersønn. Da gav Saul ham sin datter Mikal til hustru.
- ²⁸ Nu så Saul og forstod at Herren var med David; og Mikal, Sauls datter, elsket ham.
- ²⁹ Da blev Saul ennå mere redd David, og Saul var Davids fiende all sin tid.
- ³⁰ Så drog filistrenes høvdinger ut i krigen, og så ofte de drog ut, bar David sig klokere at enn alle Sauls tjenere, og han fikk et stort navn.

KAPITTEL 19

Saul talte til Jonatan, sin sønn, og til alle sine tjenere om å drepe David; men Jonatan, Sauls sønn, hadde David meget kjær.

- ² Og Jonatan fortalte det til David og sa: Saul, min far, søker å drepe dig; ta dig nu i vare imorgen tidlig og bli i skjul og hold dig gjemt!
- ³ Så vil jeg gå ut og stå ved siden av min far på marken hvor du er, og jeg vil tale om dig til min far, og merker jeg noget, så skal jeg si dig det.
- ⁴ Og Jonatan talte vel om David til Saul, sin far, og sa til ham: Kongen skulde ikke gjøre urett mot sin tjener David! For han har ikke syndet mot dig, og det han har gjort, har vært til stor nytte for dig;
- ⁵ han satte sitt liv på spill og slo filisteren, og Herren lot hele Israel vinne en stor seier; du så det selv og gledet dig; hvorfor vil du da gjøre synd mot uskyldig blod og drepe David uten grunn?
- ⁶ Saul hørte på Jonatans ord, og Saul svor: Så sant Herren lever: Han skal ikke drepes!
- ⁷ Da kalte Jonatan på David og fortalte ham alt dette; og Jonatan førte David til Saul, og han var hos ham som før.
- ⁸ Men krigen varte ved; og David drog ut og stred mot filistrene og påførte dem et stort mannefall, og de flyktet for ham.
- ⁹ Og en ond ånd fra Herren kom over Saul mens han satt i sitt hus med sitt spyd i hånden, og David spilte på harpen.
- ¹⁰ Da søkte Saul å støte spydet gjennom David og inn i veggen; men han vek til side for Saul, så han støtte spydet i veggen. Samme natt flyktet David og slapp bort.
- ¹¹ Og Saul sendte bud til Davids hus for å vokte på ham og drepe ham om morgenen; men Mikal, Davids hustru, varslet ham om det og sa: Berger du ikke ditt liv inatt, så blir du drept imorgen.
- ¹² Og Mikal firte David ned gjennom vinduet, og han flyktet sin vei og slapp bort.
- ¹³ Så tok Mikal husguden og la den i sengen, og hun la et teppe av gjetehår ved dens hode og dekket den til med et klæde;
- ¹⁴ og da Saul sendte bud for å hente David, sa hun: Han er syk.

- ¹⁵ Så sendte Saul budene avsted for å få se David og sa: Bær ham hit til mig i sengen, forat han kan bli drept!
- ¹⁶ Men da budene kom inn, fikk de se at det var husguden som lå i sengen med gjetehårsteppet ved hodet.
- ¹⁷ Da sa Saul til Mikal: Hvorfor har du narret mig således og latt min fiende slippe bort, så han er kommet unda? Mikal svarte Saul: Han sa til mig: La mig slippe bort, ellers slår jeg dig ihjel.
- ¹⁸ Da David var flyktet og hadde sloppet bort, kom han til Samuel i Rama og fortalte ham alt hvad Saul hadde gjort mot ham, og han og Samuel tok avsted til Nevajot og bodde der.
- ¹⁹ Da Saul fikk spurt at David var i Nevajot ved Rama,
- ²⁰ sendte han nogen menn for å hente David, og da de fikk se profetenes skare, som var i profetisk henrykkelse, og Samuel stående der som deres fører, da kom Guds Ånd over Sauls sendebud, så de og blev grepet av profetisk henrykkelse.
- ²¹ Da Saul fikk vite dette, sendte han andre bud; men de blev og grepet av profetisk henrykkelse. Så sendte Saul bud igjen for tredje gang; men også de blev grepet av profetisk henrykkelse.
- ²² Da gikk han selv til Rama, og da han kom til den store brønn i Seku, spurte han: Hvor er Samuel og David? De svarte: De er i Nevajot ved Rama.
- ²³ Da han så gikk dit, til Nevajot ved Rama, kom Guds Ånd også over ham, så at han hele veien gikk i profetisk henrykkelse til han kom til Nevajot ved Rama.
- ²⁴ Da rev han og klærne av sig; også han var i profetisk henrykkelse mens han stod foran Samuel, og han falt ned og lå der naken [de. uten overkjortel] hele den dag og hele natten; derfor sier folk: Er også Saul blandt profetene?

KAPITTEL 20

Men David flyktet fra Nevajot ved Rama og kom og sa åpent og likefrem til Jonatan: Hva har jeg gjort, hvad er min misgjerning, og hvad er min synd mot din far, siden han står mig efter livet?

- ² Da sa han til ham: Langt derifra! Du skal ikke dø; du vet min far gjør intet, hverken stort eller smått, uten at han åpenbarer det for mig; hvorfor skulde da min far dølgje dette for mig? Nei, det er ikke så.
- ³ Men David svarte med en ed: Din far vet meget vel at jeg har funnet nåde for dine øine, og derfor tenker han som så: Jonatan må ikke få vite dette, forat han ikke skal bli bedrøvet. Men så sant Herren lever, og så sant du lever: Det er bare et skritt mellem mig og døden.
- ⁴ Da sa Jonatan til David: Alt hvad du ønsker, vil jeg gjøre for dig.
- ⁵ David svarte Jonatan: Imorgen er det nymåne-dagen; da skulde jeg jo sitte til bords med kongen; men la mig nu få gå, så vil jeg skjule mig ute på marken til iovermorgen aften.
- ⁶ Dersom da din far savner mig, så skal du si: David bad mig inntrengende om han måtte få gå hjem til Betlehem i all hast; for hele ætten holder nu sin årlige ofring der.
- ⁷ Dersom han da sier så: Det er godt -- da kan din tjener være trygg; men dersom hans vrede optendes, så kan du være viss på at det er hans faste forsett å gjøre noget ondt.
- ⁸ Vis da godhet mot din tjener, siden du har latt din tjener inntrede i vennskapspakt med dig i Herrens navn! Men er det nogen misgjerning hos mig, så drep du mig! Hvorfor skulde du vel føre mig til din far?

- ⁹ Jonatan svarte: Nei, det skal aldri hende dig! Men skjønner jeg at det er et fast forsett hos min far å la noget ondt hende dig, skulde jeg da ikke la dig få vite det?
- ¹⁰ Da sa David til Jonatan: Hvem skal varsle mig om det eller si mig om din far svarer dig ublidt?
- ¹¹ Og Jonatan sa til David: Kom, la oss gå ut på marken! Så gikk de begge ut på marken.
- ¹² Og Jonatan sa til David: Ved Herren, Israels Gud: Når jeg utforsker min far imorgen eller iovermorgen på denne tid og ser han er vel sinnet mot David, og jeg så ikke sender bud til dig og åpenbarer dig det,
- ¹³ så må Herren la det gå Jonatan ille både nu og siden! Vil min far føre ondt over dig, så skal jeg åpenbare det for dig og la dig slippe bort, så du kan dra din vei i fred. Og Herren være med dig, som han har vært med min far!
- ¹⁴ Og vil du ikke, hvis jeg enda [nemlig når du er blitt konge] er i live -- vil du ikke da gjøre Herrens miskunnhet mot mig og ikke la mig dø?
- ¹⁵ Og aldri nogensinne vil du ta bort din godhet fra mitt hus, ikke engang når Herren gjør ende på Davids fiender og utrydder dem alle som én av jorden.
- ¹⁶ Så gjorde Jonatan en pakt med Davids hus og sa: Herren ta hevn over Davids fiender!
- ¹⁷ Og Jonatan besvor atter David ved sin kjærlighet til ham; for han hadde ham kjær som sitt eget liv.
- ¹⁸ Så sa Jonatan til ham: Imorgen er det nymåne-dagen; da vil du bli savnet når din plass er tom.
- ¹⁹ Men gå iovermorgen skyndsomt ned til det sted hvor du holdt dig skjult den dag ugjerningen skulde vært utført, og sett dig ved Ezelstenen.
- ²⁰ Da skal jeg skyte tre piler bortover mot den som om jeg skjøt til måls.
- ²¹ Så skal jeg sende min tjener der bort og si: Gå og finn pilene! Sier jeg da til tjeneren: Se, pilene ligger hitenfor dig, ta dem -- så kom! For da kan du være trygg, og der er ingen fare, så sant Herren lever.
- ²² Men sier jeg til den unge mann: Se, pilene ligger bortenfor dig -- så gå! For da vil Herren at du skal dra bort.
- ²³ Og vedkommende det vi har talt om, jeg og du, så er Herren vidne mellom mig og dig til evig tid.
- ²⁴ Så skjulte David sig ute på marken. Da det blev nymåne, satte kongen sig til bords for å holde måltid.
- ²⁵ Og kongen satt på sin vanlige plass, på plassen ved veggen, og Jonatan stod op, og Abner satte sig ved siden av Saul; men Davids plass var tom.
- ²⁶ Saul sa ikke noget den dag; for han tenkte: Det har hendt ham noget, så han ikke er ren -- nei, han er ikke ren.
- ²⁷ Men da Davids plass også den næste dag -- dagen efter nymåne -- var tom, sa Saul til Jonatan, sin sønn: Hvorfor er Isais sønn hverken igår eller idag kommet til måltidet?
- ²⁸ Jonatan svarte Saul: David; bad mig inntrengende om han måtte få gå til Betlehem;
- ²⁹ han sa: Kjære, la mig få gå! For vår ætt holder en offerhøitid i vår by, og min bror har selv pålagt mig å komme; har jeg funnet nåde for dine øine, så gi mig lov til å ta bort og hilse på mine brødre! Derfor er han ikke kommet til kongens bord.
- ³⁰ Da optendtes Sauls vrede mot Jonatan, og han sa til ham: Du sønn av en forvendt og gjenstridig kvinne! Vet jeg ikke at du har Isais sønn kjær til skam for dig selv og til skam for din mors blusel?
- ³¹ For så lenge Isais sønn er til på jorden, er hverken du eller din kongemakt trygg. Send

derfor bud og hent ham hit til mig, for han er dødsens.

32 Jonatan svarte Saul, sin far, og sa til ham: Hvorfor skal han dø? Hva har han gjort?

33 Men Saul slynget spydet mot ham for å felle ham; da skjønte Jonatan at det var hans fars faste forsett å drepe David.

34 Og Jonatan stod op fra bordet i brennende vrede, og han smakte ikke mat den annen nymåne-dag; for han var bedrøvet for Davids skyld, fordi hans far hadde hånet ham.

35 Morgenens etter gikk Jonatan ut på marken på den tid han hadde avtalt med David, og han hadde en liten gutt med sig.

36 Og han sa til gutten: Spring og finn pilene som jeg skyter ut! Gutten sprang avsted, og han skjøt pilen bort over ham.

37 Og da gutten kom til det sted hvor pilen lå, den som Jonatan hadde skutt, ropte Jonatan til gutten: Ligger ikke pilen bortenfor dig?

38 Så ropte Jonatan ennu en gang til gutten: Vær snar, skynd dig, stans ikke! Og Jonatans gutt samlet pilene op og kom til sin herre.

39 Men gutten visste ikke om noget; det var bare Jonatan og David som visste hvad det gjaldt.

40 Så gav Jonatan sine våben til gutten og sa til ham: Gå og ta dem med dig til byen!

41 Da gutten var kommet dit, kom David frem på sydsiden av stenen , og han falt på sitt ansikt til jorden og bøide sig tre ganger; og de kysset hverandre og gråt sammen, og David storgråt.

42 Og Jonatan sa til David: Gå bort i fred! Hva vi to har svoret i Herrens navn da vi sa: Herren være vidne mellem mig og dig og mellem min ætt og din ætt til evig tid det skal stå fast . Så brøt han op og gikk sin vei; men Jonatan gikk inn i byen. (20:43) Så brøt han op og gikk sin vei; men Jonatan gikk inn i byen.

KAPITTEL 21

David kom til presten Akimelek i Nob, og Akimelek kom David forferdet i møte og sa til ham: Hvorfor er du alene og har ingen med dig?

2 David svarte presten Akimelek: Kongen har gitt mig et ærend å utføre; han sa til mig: Ingen må få vite noget om det ærend jeg sender dig i, og som jeg har gitt dig å utføre. Og mine menn har jeg satt stevne på det og det sted.

3 Men hvad har du nu ved hånden? La mig få fem brød eller hvad der finnes!

4 Presten svarte David og sa: Jeg har intet almindelig brød ved hånden, men hellig brød er her -- bare mennene har holdt sig fra kvinner.

5 David svarte presten og sa til ham: Ja visst, kvinner har vi ikke hatt leilighet til å være sammen med, hverken igår eller iforgårs; da jeg drog ut, var alt det mine menn hadde på sig hellig; og vel er dette en ferd som ikke er hellig, men idag blir den hellig ved det de har på sig.

6 Da gav presten ham hellig brød, for det var ikke annet brød der enn skuebrødene, som var tatt bort fra Herrens åsyn, forat ferskt brød kunde legges isteden samme dag som de blev tatt bort.

7 Men den dag var det en av Sauls tjenere som holdt sig inne der for Herrens åsyn; han hette Doeg og var fra Edom; han var den øverste av Sauls hyrder.

8 David sa til Akimelek: Har du ikke et spyd eller et sverd her ved hånden? For jeg har hverken tatt mitt sverd eller mine andre våben med mig; for det hastet med kongens

ærend.

⁹ Presten svarte: Filisteren Goliats sverd, han som du slo ihjel i Terebinte-dalen, det henger innsvøpt i et klæde bak livkjortelen; vil du ta det til dig, så ta det! Det er ikke noget annet sverd her. David sa: Det finnes ikke maken til det; gi mig det!

¹⁰ Så brøt David op og flyktet samme dag for Saul; og han kom til Akis, kongen i Gat.

¹¹ Og Akis' tjener sa til ham: Er ikke dette David, landets konge? Er det ikke ham de sang om under dansen: Saul har slått sine tusener, men David sine titusener?

¹² David la sig disse ord på hjerte og var svært redd Akis, kongen i Gat.

¹³ Derfor lot han for dem som han var vanvittig, og han raste mellom hendene på dem og risset på dørene i porten og lot sitt spytt flyte ned i skjegget.

¹⁴ Da sa Akis til sine tjenere: I ser jo det er en gal mann; hvorfor kommer I til mig med ham?

¹⁵ Har jeg ikke nok av gale folk siden I er kommet hit med ham der, så han skal plage mig med sin galskap? Skulde slik en få komme i mitt hus?

KAPITTEL 22

Så drog David bort derfra og flyktet til hulen ved Adullam; og da hans brødre og hele hans fars hus fikk høre det, drog de der ned til ham.

² Og alle som var i nød, eller som var trykket av gjeld, eller som var misfornøide, samlet sig om ham, og han blev deres høvding; det var omkring fire hundre mann som var med ham.

³ Derfra drog David til Mispe i Moab; og han sa til Moabs konge: La min far og min mor få komme hit og bli hos eder til jeg får se hvad Gud vil gjøre med mig!

⁴ Og han førte dem frem for Moabs konge; og de blev hos ham hele den tid David var i fjellborgen.

⁵ Men profeten Gad sa til David: Du skal ikke bli i fjellborgen; ta herfra og dra til Juda land! Da drog David bort og kom til Haret-skogen.

⁶ Saul fikk høre at David og de menn som var med ham, var blitt kjent, og en dag Saul satt i Gibe'a under tamarisken på haugen med sitt spyd i hånden, og alle hans tjenere stod omkring ham,

⁷ sa han til sine tjenere, de som stod omkring ham: Hør nu, i benjaminitter! Vil da Isais sønn og gi eder alle sammen akre og vingårder og sette eder alle til høvedsmenn over tusen og over hundre?

⁸ For I har jo alle sammensvoret eder mot mig, og ingen åpenbarte det for mig dengang min sønn gjorde pakt med Isais sønn, og ingen av eder er bekymret for mig og åpenbarer noget for mig; for min sønn har opegget mine tjenere til å efterstrebe mig, således som han nu gjør.

⁹ Da svarte Doeg, edomitten, som var satt over Sauls tjenere, og sa: Jeg så Isais sønn kom til Akimelek, Akitubs sønn, i Nob.

¹⁰ Og Akimelek adspurte Herren for ham og gav ham reisekost og lot ham få filisteren Goliats sverd.

¹¹ Da sendte kongen bud efter presten Akimelek, Akitubs sønn, og hele hans fars hus, prestene i Nob; og de kom alle sammen til kongen.

¹² Og Saul sa: Hør nu, Akitubs sønn! Han svarte: Ja, her er jeg, herre!

¹³ Da sa Saul til ham: Hvorfor har I sammensvoret eder mot mig, du og Isais sønn?

Hvorfor gav du ham brød og sverd og adspurte Gud for ham, så han skulde sette sig op imot mig og efterstrebe mig, som han nu gjør?

14 Da svarte Akimelek kongen og sa: Hvem blandt alle dine tjenere er vel så betrodd som David, han som er kongens svigersønn og har fortrolig adgang til dig og er høit æret i ditt hus?

15 Den dag var det da ikke første gang jeg adspurte Gud for ham. Det være langt fra mig å gjøre sådant! Kongen må ikke legge sin tjener eller hele min fars hus noget til last! For din tjener har ikke visst det minste grand om alt dette.

16 Men kongen sa: Du skal dø, Akimelek, du og hele din fars hus.

17 Og kongen sa til drabantene som stod omkring ham: Gå frem og drep Herrens prester! For de har og hjulpet David; de visste at han var på flukt, men åpenbarte det ikke for mig. Men kongens tjenere vilde ikke rekke ut sin hånd for å hugge ned Herrens prester.

18 Da sa kongen til Doeg: Gå du frem og hugg ned prestene! Og Doeg, edomitten, gikk frem og hugg ned prestene og han drepte den dag fem og åtti menn som bar lerretslivkjortler.

19 Og prestebyen Nob slo han med sverdets egg; både mann og kvinne, både barn og diebarn, både okse og asen og får slo han med sverdets egg.

20 Bare en sønn av Akimelek, Akitubs sønn, slapp bort; hans navn var Abjatar. Han flyktet til David og fulgte ham.

21 Og Abjatar fortalte David at Saul hadde drept Herrens prester.

22 Da sa David til Abjatar: Jeg visste allerede den dag at Doeg, edomitten, var der, og at han visselig vilde si det til Saul; jeg bærer skylden for alle de liv som er drept i din fars hus.

23 Bli hos mig og vær ikke redd! Den som står mig efter livet, står også dig efter livet; hos mig er du i sikkerhet.

KAPITTEL 23

Så kom det nogen og sa til David: Filistrene har nu kringsatt Ke'ila, og de plyndrer låvene.

2 Da spurte David Herren: Skal jeg ta avsted og slå disse filistrer? Herren svarte David: Ta avsted og slå filistrene og frels Ke'ila!

3 Men Davids menn sa til ham: Vi må jo være redde for livet her i Juda; og så skulde vi dra til Ke'ila mot filistrenes fylkinger?

4 Da spurte David Herren ennu en gang, og Herren svarte ham og sa: Ta ut og dra ned til Ke'ila! Jeg gir filistrene i din hånd.

5 Så drog David og hans menn til Ke'ila, og han stred mot filistrene og drev deres buskap bort og påførte dem et stort mannefall. Således frelste David Ke'ilas innbyggere.

6 Da Abjatar, Akimeleks sønn, flyktet til David i Ke'ila, hadde han livkjortelen med sig der ned.

7 Da Saul fikk spurt at David var kommet til Ke'ila, sa han: Gud kjennes ikke ved ham og har gitt ham i min hånd; for han har stengt sig selv inne ved å gå inn i en by med dobbelte porter og bommer.

8 Så kalte Saul alt folket sammen til strid og vilde dra ned til Ke'ila for å kringsette David og hans menn.

9 Da David skjønte at det var mot ham Saul la op onde råd, sa han til Abjatar, presten:

Kom hit med livkjortelen!

10 Så sa David: Herre, Israels Gud! Din tjener har hørt at Saul har i sinne å komme til Ke'ila og ødelegge byen for min skyld.

11 Vil Ke'ilas menn overgi mig til ham? Vil Saul dra her ned, som din tjener har hørt? Herre, Israels Gud! Åpenbar det for din tjener! Herren svarte: Ja, han vil dra her ned.

12 Da sa David: Vil Ke'ilas menn overgi mig og mine menn til Saul? Herren svarte: Ja, det vil de.

13 Da brøt David op med sine folk, omkring seks hundre mann; de drog bort fra Ke'ila og vanket om hvor det traff sig. Og da Saul fikk spurt at David hadde sloppet bort fra Ke'ila, lot han være å dra ut.

14 Siden holdt David til i ørkenen, i fjellborgene; han holdt til i fjellene i Sifs ørken; og Saul søkte efter ham hele tiden, men Gud gav ham ikke i hans hånd.

15 Men David skjønnte at Saul hadde draget ut for å stå ham efter livet. Mens David var i skogen i Sifs ørken,

16 drog Jonatan, Sauls sønn, avsted og kom til ham i skogen, og han styrket hans mot i Gud.

17 Han sa til ham: Vær ikke redd! Min far Sauls hånd skal ikke nå dig; du skal bli konge over Israel, og jeg skal være den næste efter dig; det vet også Saul, min far.

18 Så gjorde de begge en pakt for Herrens åsyn; og David blev i skogen, men Jonatan drog hjem igjen.

19 Men nogen sifitter drog op til Saul i Gibe'a og sa: David holder sig skjult hos oss i fjellborgene i skogen, på Kakilahaugen sønnenfor ørkenen.

20 Så kom nu her ned, konge, så sant det er din attrå å komme her ned, og vi skal sørge for å overgi ham i kongens hånd.

21 Saul svarte: Velsignet være I av Herren, fordi I har medynk med mig!

22 Dra nu bort og pass på fremdeles, så I kan få rede på og se efter hvor han vanker, og hvem som har sett ham der! For folk har sagt mig at han er meget slu.

23 Se efter og gjør eder kjent med alle de smutthuller hvor han skjuler sig, og kom så tilbake til mig med sikker beskjed. Så vil jeg gå med eder, og dersom han er i landet, skal jeg søke ham op blandt alle Judas tusener.

24 Så brøt de op og drog til Sif forut for Saul; men David og hans menn var da i Maons ørken, på den øde mark sønnenfor ørkenen.

25 Siden gikk Saul og hans menn avsted for å lete efter David; men David fikk vite det, og han drog ned til klippen og blev i Maons ørken; og da Saul fikk høre det, satte han efter David til Maons ørken.

26 Saul gikk på den ene side av fjellet og David og hans menn på den andre side. Og David søkte engstelig å komme bort fra Saul, mens Saul og hans menn holdt på å omringe David og hans menn for å gripe dem.

27 Da kom det et bud til Saul og sa: Skynd dig og dra avsted! Filistrene har falt inn i landet.

28 Så vendte Saul tilbake og forfulgte ikke David lenger, men drog mot filistrene; derfor har de kalt dette sted Sela-Hammahlekot. [undkomst-klippen]

29 (24:1) Så drog David op derfra og holdt til i fjellborgene ved En-Gedi.

KAPITTEL 24

(24:2)

Da Saul kom tilbake efterat han hadde forfulgt filistrene, fikk han spurt at David var i Engedis ørken.

² (24:3) Da tok Saul tre tusen mann, som han hadde valgt ut blandt hele Israel, og drog avsted for å lete efter David og hans menn på Stenbukk-klippene.

³ (24:4) Han kom da til fårehegnene ved veien; der var en hule, og Saul gikk der inn i sine egne ærender; men David og hans menn satt innerst inne i hulen.

⁴ (24:5) Da sa Davids menn til ham: Se, nu er den dag kommet om hvilken Herren sa til dig: Nu gir jeg din fiende i din hånd, så du kan gjøre med ham som du finner for godt! Så stod David op og skar hemmelig fliken av Sauls kappe.

⁵ (24:6) Men derefter slo samvittigheten David, fordi han hadde skåret av fliken på Sauls kappe.

⁶ (24:7) Og han sa til sine menn: Herren fri mig fra å gjøre slikt mot min herre, mot Herrens salvede, og legge hånd på ham! For Herrens salvede er han.

⁷ (24:8) Og David irettesatte sine menn med hårde ord og lot dem ikke få lov til å overfalle Saul. Men Saul gikk ut av hulen og gav sig på veien.

⁸ (24:9) Derefter stod David op og gikk ut av hulen og ropte efter Saul: Herre konge! Da så Saul sig tilbake, og David bøide sig med ansiktet mot jorden og kastet sig ned.

⁹ (24:10) Og David sa til Saul: Hvorfor hører du på folk som sier: David søker din ulykke?

¹⁰ (24:11) Idag har du jo med egne øine sett at Herren idag hadde gitt dig i min hånd i hulen, og det var tale om å drepe dig, men jeg hadde medynk med dig og sa: Jeg vil ikke legge hånd på min herre; for Herrens salvede er han.

¹¹ (24:12) Men se, min far, se, her er fliken av din kappe i min hånd! For når jeg skar fliken av din kappe og ikke drepte dig, så kan du vel skjønne og se at jeg ikke har hatt noget ondt eller nogen misgjerning i sinne og ikke har forsyndet mig mot dig, enda du efterstreber mig og vil ta mitt liv.

¹² (24:13) Herren skal dømme mellem mig og dig, og Herren skal hevne mig på dig, men min hånd skal ikke ramme dig;

¹³ (24:14) det er som det gamle ordsprog sier: Fra ugudelige kommer ugudelighet. Men min hånd skal ikke ramme dig.

¹⁴ (24:15) Hvem er det Israels konge har draget ut efter? Hvem er det du forfølger? En død hund, en loppe.

¹⁵ (24:16) Så skal da Herren være dommer og dømme mellem mig og dig; han se til og føre min sak og dømme mig fri av din hånd!

¹⁶ (24:17) Da nu David hadde talt disse ord til Saul, da sa Saul: Er det du som taler, min sønn David? Og Saul brast i gråt.

¹⁷ (24:18) Og han sa til David: Du er rettferdigere enn jeg; for du har gjort godt mot mig, men jeg har gjort ondt mot dig.

¹⁸ (24:19) Du har idag vist mig hvor god du har vært mot mig, idet du ikke drepte mig da Herren hadde gitt mig i din hånd.

¹⁹ (24:20) Når en mann treffer på sin fiende, lar han ham da gå sin vei i fred? Herren lønne dig for denne dag -- for det du har gjort mot mig!

²⁰ (24:21) Jeg vet jo alt at du skal bli konge, og at kongedømmet over Israel skal bli fast i din hånd.

²¹ (24:22) Så tilsverg mig da nu ved Herren at du ikke vil utrydde mine efterkommere og

ikke utslette mitt navn av min fars hus!

²² (24:23) Og David tilsvor Saul det; og Saul drog hjem; men David og hans menn steg op til fjellborgen.

KAPITTEL 25

Så døde Samuel, og hele Israel samlet sig og gråt over ham, og de begravde ham i hans hjem i Rama. Da brøt David op og drog ned til ørkenen Paran.

² I Maon var det en mann som hadde sin buskap i Karmel. Det var en meget rik mann; han eide tre tusen får og tusen gjeter. Han holdt just på å klippe sine får i Karmel.

³ Mannens navn var Nabal, og hans hustru hette Abiga'il; hun var en forstandig og fager kvinne, men mannen var hård og ond i hele sin adferd. Han var av Kalebs ætt.

⁴ Mens David var i ørkenen, fikk han høre at Nabal var i ferd med å klippe sine får.

⁵ Da sendte David ti av sine menn avsted og sa til dem: Gå op til Karmel, og når I kommer til Nabal, så hils ham fra mig

⁶ og si: Lykke til! Fred være med dig, og fred med ditt hus, og fred med alt det du har!

⁷ Jeg har hørt at du har fåreklipping. Nu har dine hyrder vært sammen med oss; vi har ikke gjort dem fortred, og der er intet kommet bort for dem i all den tid de har vært i Karmel.

⁸ Spør dine folk! De vil fortelle dig det. La nu oss tjenere finne nåde for dine øine! Vi er jo kommet hit på en gledesdag; gi da dine tjenere og din sønn David hvad du har forhånden!

⁹ Da Davids menn kom dit, sa de alt dette til Nabal i Davids navn; så stod de og ventet.

¹⁰ Men Nabal svarte Davids tjenere og sa: Hvem er David, hvem er Isaïs sønn? Nu om dagene er der mange tjenere som løper bort fra sine herrer.

¹¹ Skulde så jeg ta mitt brød og mitt vann og mitt slaktefe, som jeg har slaktet til dem som klipper for mig, og gi det til menn om hvem jeg ikke vet hvor de er fra?

¹² Davids menn vendte om og gikk sin vei, og da de kom hjem igjen, fortalte de ham alt dette.

¹³ Da sa David til sine menn: Spenn sverdet om eder, alle mann! Så spent de alle sine sverd om sig, og David spent og sverdet om sig. Og de fulgte David op; det var omkring fire hundre mann, og to hundre blev igjen ved trosset.

¹⁴ Men en av folkene fortalte det til Abiga'il, Nabals hustru, og sa: David sendte bud fra ørkenen med hilsen til vår herre; men han skjelte dem ut.

¹⁵ Og disse menn har vært meget gode mot oss, og ingen har gjort oss nogen fortred, og vi har ikke mistet noget i all den tid vi feredes sammen med dem, når vi var ute på marken.

¹⁶ De var som en mur omkring oss både natt og dag i all den tid vi var sammen med dem og gjætte småfeet.

¹⁷ Tenk nu efter, så du vet hvad du skal gjøre! For ulykken henger over vår herre og hele hans hus, og selv er han et ondt menneske, så ingen kan tale til ham.

¹⁸ Da skyndte Abiga'il sig og tok to hundre brød og to skinnsekker med vin og fem får som var tillaget og fem mål ristet korn og hundre rosinkaker og to hundre fikenkaker og la dem på asenene.

¹⁹ Og hun sa til sine folk: Dra i forveien for mig! Jeg kommer snart efter. Men til sin mann Nabal sa hun ikke noget om dette.

²⁰ Mens hun nu red på asenet og kom ned i en hulvei i fjellet, fikk hun se David og hans

menn, som kom ned imot henne, så hun møtte dem.

21 Men David hadde sagt: Til ingen nytte har jeg vernet om alt det denne mann hadde i ørkenen, så det ikke er kommet bort noget av alt det som tilhørte ham; men han har gjengjeldt mig godt med ondt.

22 Så sant Gud vil la det gå Davids fiender ille både nu og siden: Jeg vil ikke la en eneste mann av alle dem som hører ham til, bli i live til imorgen!

23 Da Abiga'il fikk se David, skyndte hun sig og steg ned av asenet, og hun falt på sitt ansikt for David og bøide sig mot jorden.

24 Og hun falt ned for hans føtter og sa: Det er jeg, herre, det er jeg som har skylden; men la din tjenerinne få lov til å tale til dig, og hør på din tjenerinnes ord!

25 Herre, akt ikke på denne onde mann Nabal! For som han heter, så er han; Nabal [dåre] heter han, og full av dårskap er han. Men jeg din tjenerinne har ikke sett de menn som du, herre, hadde sendt.

26 Og nu, herre, så sant Herren lever, og så sant du selv lever, har Herren hindret dig fra å pådra dig blodskyld og fra å ta dig selv til rette; og nu skal dine fiender og de som søker å volde min herre ulykke, bli som Nabal.

27 Og denne gave som din tjenestekvinne har hatt med til min herre, la nu den bli gitt til de menn som er i min herres følge!

28 Forlat din tjenerinne hvad hun har gjort ille! For Herren vil bygge min herre et hus som står fast; for det er Herrens kriger du fører, herre, og ondt er ikke funnet hos dig fra den dag du blev til.

29 Og om nogen står frem, som forfølger dig og står dig efter livet, da skal min herres liv være gjemt blandt de levendes flokk hos Herren din Gud; men dine fienders liv skal han slynge bort som en sten av slyngen.

30 Når da Herren gjør mot dig alt det gode han har lovt dig, herre, og setter dig til fyrste over Israel,

31 så skal ikke dette bli dig til anstøt eller volde dig samvittighetsnag, herre, at du har utøst uskyldig blod og tatt dig selv til rette, herre. Og når Herren gjør vel mot dig, herre, så kom din tjenerinne i hu!

32 Da sa David til Abiga'il: Lovet være Herren, Israels Gud, som idag har sendt mig dig i møte!

33 Og velsignet være din klokskap, og velsignet være du selv, som idag har holdt mig tilbake fra å pådra mig blodskyld og ta mig selv til rette!

34 Men så sant Herren, Israels Gud, lever, han som har holdt mig tilbake fra å gjøre dig ondt: Hadde du ikke skyndt dig å komme mig i møte, da skulde ikke en eneste mann være blitt tilbake for Nabal til imorgen.

35 Så tok David imot de gaver hun hadde hatt med til ham, og han sa til henne: Dra hjem i fred! Jeg har merket mig dine ord og opfylt din bønn.

36 Da Abiga'il kom hjem til Nabal, var det nettop gjestebud i huset, et gjestebud som hos en konge, og Nabal var lystig og hadde drukket sterkt. Hun fortalte ham intet, hverken smått eller stort, før det blev morgen.

37 Men da Nabal om morgenen var våknet av sitt rus, fortalte hans hustru ham alt sammen. Da stivnet hjertet i hans bryst, og han blev som en sten.

38 Og omkring ti dager efter slo Herren Nabal, så han døde.

39 Da David fikk høre at Nabal var død, sa han: Lovet være Herren, som har hevnet min vanære på Nabal og holdt sin tjener tilbake fra å gjøre ondt -- Herren, som lot Nabals ondskap komme tilbake på hans eget hode! Så sendte David bud og beilet til Abiga'il for å

få henne til hustru.

⁴⁰ Davids tjenere kom til Abiga'il i Karmel, og de bar frem sitt ærend og sa: David har sendt oss til dig for å få dig til hustru.

⁴¹ Da stod hun op og bøide sig med ansiktet mot jorden og sa: Se, her er din tjenerinne, ferdig til å være din tjenestekvinne og tvette min herres tjeneres føtter.

⁴² Og Abiga'il skyndte sig og gjorde sig ferdig og satte sig på sitt asen, hun og hennes fem piker, som fulgte henne; og hun drog avsted med de menn David hadde sendt, og blev hans hustru.

⁴³ Dessuten giftet David sig med Akinoam fra Jisre'el og de blev begge hans hustruer.

⁴⁴ Men Saul hadde gitt sin datter Mikal, Davids hustru, til Palti, sønn av La'is, som var fra Gallim.

KAPITTEL 26

Sifittene kom til Saul i Gibe'a og sa: David holder sig skjult på Kakilahaugen, midt imot ørkenen.

² Da tok Saul ut og drog ned til Sifs ørken med tre tusen mann, som var utvalgt av hele Israel, for å søke efter David i Sifs ørken.

³ Og Saul leiret sig på Kakilahaugen, midt imot ørkenen, ved veien. David holdt til i ørkenen, og da han skjønte at Saul var kommet efter ham ut i ørkenen,

⁴ sendte han ut speidere og fikk vite at Saul virkelig var kommet.

⁵ Så brøt David op og kom til det sted hvor Saul hadde leiret sig, og David så stedet hvor Saul og hans hærfører Abner, Ners sønn, hadde lagt sig til å sove; Saul lå i vognborgen, men folket hadde leiret sig rundt omkring ham.

⁶ Da tok David til orde og sa til Akimelek, hetitten, og til Abisai, Serujas sønn, Joabs bror: Hvem vil gå med mig ned til Saul i leiren? Abisai svarte: Jeg vil gå med dig ned.

⁷ Da David og Abisai om natten kom bort til krigsfolket, lå Saul og sov i vognborgen, og hans spyd var stukket ned i jorden ved hans hodegjerde, og Abner og folket lå rundt omkring ham.

⁸ Da sa Abisai til David: Gud har idag gitt din fiende i din hånd; la mig nu få støte spydet igjennem ham og ned i jorden med en eneste gang, så jeg ikke skal behøve å gi ham et støt til!

⁹ Men David sa til Abisai: Drep ham ikke! Hvem har utrakt sin hånd mot Herrens salvede og er blitt ustraffet?

¹⁰ Og David sa: Så sant Herren lever: Herren skal selv slå ham, enten nu hans dag kommer, og han dør, eller han drar i krig og blir bortrykket.

¹¹ Herren fri mig fra å legge hånd på Herrens salvede! Men ta nu spydet, som står ved hans hodegjerde, og vannkrukken og la oss gå!

¹² Så tok David spydet og vannkrukken fra Sauls hodegjerde, og de gikk sin vei, og der var ingen som så det eller merket det eller våknet -- de sov alle sammen, fordi Herren hadde latt en dyp søvn falle på dem.

¹³ Derefter gikk David over på den andre side av dalen og stod langt borte på toppen av fjellet -- det var et godt stykke mellom dem.

¹⁴ Og David ropte til krigsfolket og til Abner, Ners sønn, og sa: Svarer du ikke, Abner? Og Abner svarte: Hvem er du som roper hit over til kongen?

¹⁵ Da sa David til Abner: Du er jo en mann som ikke har sin like i Israel? Hvorfor har du da

ikke holdt vakt over din herre kongen? Det kom en av folket og vilde drepe kongen, din herre.

¹⁶ Det er ikke godt det du har gjort. Så sant Herren lever: I er dødsens, I som ikke har holdt vakt over eders herre, han som er Herrens salvede. Se nu efter hvor kongens spyd er, og vannkrukken som stod ved hans hodegjerde!

¹⁷ Da kjente Saul Davids røst og sa: Er det din røst, min sønn David? David svarte: Ja, herre konge!

¹⁸ Og han sa: Hvorfor forfølger min herre sin tjener således? Hva har jeg gjort, og hva ond er der i min hånd?

¹⁹ Hør nu, herre konge, din tjeners ord: Er det Herren som har egget dig op mot mig, så forson ham ved et offer! Men er det mennesker, så være de forbannet for Herrens åsyn, fordi de nu har drevet mig bort, så jeg ikke får opholde mig i Herrens eget land -- de sier: Gå bort og tjen andre guder!

²⁰ Og la nu ikke mitt blod bli utøst langt borte fra Herrens åsyn, siden Israels konge har draget ut for å lete efter en loppe, likesom en jager efter en akerhøne i fjellet.

²¹ Da sa Saul: Jeg har syndet; kom tilbake, min sønn David! Jeg vil ikke gjøre dig noget ond mere, siden mitt liv var så dyrt i dine øine idag. Jeg har virkelig båret mig at som en dåre og faret storlig vill.

²² David svarte: Se, her er ditt spyd, konge! La en av dine tjenere komme hit over og hente det!

²³ Men Herren vil gjengjelde mig min rettferdighet og troskap. Herren gav dig idag i min hånd; men jeg vilde ikke legge hånd på Herrens salvede.

²⁴ Og sa høit verd som ditt liv hadde i mine øine idag, så høit verd skal mitt liv ha i Herrens øine, så han frir mig ut av all trengsel.

²⁵ Da sa Saul til David: Velsignet være du, min sønn David! Alt det du tar dig fore, skal du og kunne fullføre. Så gikk David sin vei, og Saul drog hjem igjen.

KAPITTEL 27

Men David tenkte ved sig selv: Engang kommer jeg nu allikevel til å miste livet for Sauls hånd; jeg har ikke noget godt i vente. Jeg vil undfly til filistrenes land; så vil Saul holde op med å lete efter mig i hele Israels land, og jeg slipper ut av hans hånd.

² Så brøt David op og drog med de seks hundre mann som var hos ham, over til Akis, sønn av Maok, kongen i Gat.

³ Og David blev boende hos Akis i Gat, både han og hans menn, hver med sitt hus, David med sine to hustruer, Akinoam fra Jisre'el og Abiga'il fra Karmel, Nabals hustru.

⁴ Og da Saul fikk vite at David var flyktet til Gat, lette han ikke lenger efter ham.

⁵ Så sa David til Akis: Har jeg funnet nåde for dine øine, så la mig få et sted å bo på i en av landsbyene. Hvorfor skal din tjener bo hos dig i kongestaden?

⁶ Da gav Akis ham samme dag Siklag; derfor har Siklag hørt Judas konger til helt til denne dag.

⁷ Den tid David bodde i filistrenes land, var i alt ett år og fire måneder.

⁸ David og hans menn drog op og overfalt gesurittene og girsittene og amalekittene; det var de folk som fra eldgammel tid hadde bodd i det land som strekker sig bortimot Sur og helt til Egyptens land.

⁹ Og hver gang David herjet landet, lot han hverken mann eller kvinne bli i live; men han

tok både småfe og storfe og asener og kameler og klær og drog så tilbake, og når han så kom til Akis,

¹⁰ og Akis spurte: I har vel ikke gjort noget innfall idag? da svarte David: Jo, i sydlandet, både blandt Judas menn og blandt jerahme'elittene og kenittene.

¹¹ David lot hverken mann eller kvinne bli i live eller tok dem med sig til Gat; for han tenkte: De kunde fortelle om oss og si: Så og så har David gjort. Således bar han sig at i all den tid han bodde i filistrenes land.

¹² Og Akis trodde David og tenkte: Han har gjort sig forhatt blandt Israel, sitt folk, og nu kommer han til å være min tjener for all tid.

KAPITTEL 28

På den tid hendte det at filistrene samlet sine hærer for å dra i strid mot Israel; og Akis sa til David: Du vet vel at du må dra ut med mig i striden, både du og dine menn.

² David svarte: Vel, da skal du få se hvad din tjener vil gjøre. Da sa Akis til David: Vel, jeg vil sette dig til vokter over mitt liv alle dager.

³ Samuel var dengang død, og hele Israel hadde sørget over ham og begravet ham i Rama, hans egen by; og Saul hadde drevet dødningemanerne og sannsigerne ut av landet.

⁴ Da filistrene nu hadde samlet sig, trengte de frem til Sunem og leiret sig der. Da samlet Saul hele Israel, og de leiret sig på Gilboa.

⁵ Men da Saul så filistrenes leir, blev han sa redd at hjertet skalv i ham.

⁶ Og Saul spurte Herren; men Herren svarte ham ikke, hverken ved drømmer eller ved urim eller ved profeter.

⁷ Da sa Saul til sine tjenere: Finn mig en kvinne som kan mane frem døde, så vil jeg gå til henne og spørre henne! Hans tjenere svarte: I En-Dor er det en kvinne som kan mane.

⁸ Så gjorde Saul sig ukjennelig og tok andre klær på og gikk så avsted i følge med to menn. De kom til kvinnen om natten, og Saul sa: Spå mig ved å mane frem en død og hent op til mig den som jeg nevner for dig!

⁹ Kvinnen svarte ham: Du vet jo selv hvad Saul har gjort, hvorledes han har utryddet dødningemanerne og sannsigerne av landet, og hvorfor setter du da en snare for mitt liv, så du fører død over mig?

¹⁰ Da svor Saul henne en ed ved Herren og sa: Så sant Herren lever, skal ingen skyld komme på dig i denne sak.

¹¹ Da sa kvinnen: Hvem skal jeg hente op til dig? Han svarte: Hent Samuel op til mig!

¹² Men da kvinnen så Samuel, skrek hun høit; og hun sa til Saul: Hvorfor har du narret mig? Du er jo Saul.

¹³ Da sa kongen til henne: Vær ikke redd! Men hvad så du? Og kvinnen sa til Saul: Jeg så en gud stige op av jorden.

¹⁴ Han spurte henne: Hvorledes ser han ut? Hun svarte: En gammel mann stiger op, og han er svøpt i en kappe. Da forstod Saul at det var Samuel, og han kastet sig ned med ansiktet mot jorden.

¹⁵ Og Samuel sa til Saul: Hvorfor har du urodd mig og hentet mig op? Saul svarte: Jeg er i stor trengsel; filistrene strider mot mig, og Gud er veket fra mig og svarer mig ikke mere, hverken ved profeter eller ved drømmer; så kalte jeg på dig, forat du skulde la mig vite hvad jeg skal gjøre.

- 16** Da sa Samuel: Hvorfor spør du da mig, når Herren er veket fra dig og er blitt din fiende?
- 17** Herren har nu gjort således som han sa gjennom mig -- Herren har revet kongedømmet ut av din hånd og gitt det til en annen, til David.
- 18** Fordi du ikke lød Herrens ord og ikke fullbyrdet hans brennende vrede på Amalek, derfor har Herren gjort dette mot dig idag.
- 19** Og sammen med dig vil Herren også gi Israel i filistrenes hånd, og imorgen skal du og dine sønner være hos mig; også Israels leir skal Herren gi i filistrenes hånd.
- 20** Og straks falt Saul til jorden så lang han var, så forferdet blev han over Samuels ord; og ikke var det nogen kraft i ham heller, for han hadde ikke smakt mat hele dagen og hele natten.
- 21** Kvinnen kom nu bort til Saul, og da hun så hvor forferdet han var, sa hun til ham: Din tjenerinne lød ditt ord og satte mitt liv på spill og gjorde som du sa til mig.
- 22** Så lyd nu du og din tjenerinnes ord og la mig få sette frem litt mat for dig og et, så du kan få krefter til din ferd!
- 23** Men han vilde ikke og sa: Jeg skal ingen mat ha. Da nødde de ham, både hans tjenere og kvinnen, og han lød dem og reiste sig op fra jorden og satte sig på sengen.
- 24** Kvinnen hadde en gjøkalkv i huset; hun skyndte sig og slaktet den, og så tok hun mel og eltet det og bakte usyrede kaker.
- 25** Og hun satte det frem for Saul og hans tjenere, og de åt; så reiste de sig og gikk bort samme natt.

KAPITTEL 29

Filistrene samlet alle sine hærer i Afek; men Israel leiret sig ved kilden i Jisre'el.

- 2** Da nu filistrenes høvdinger drog frem med sine hundreder og tusener, drog også David og hans menn frem sammen med Akis; de var bakerst i hæren.
- 3** Da sa filistrenes høvdinger: Hvad skal disse hebreere her? Akis svarte: Det er jo David, en av Sauls, Israels konges, tjenere, som nu har vært hos mig et år eller mere, og jeg har ikke funnet noget ondt hos ham fra den dag han gikk over til mig, og til denne dag.
- 4** Men filistrenes høvdinger blev vrede på ham og sa til ham: Send mannen hjem og la ham vende tilbake til det sted som du har anvist ham! Han skal ikke dra med oss i striden; for da kunde han vende sig mot oss i slaget. Hvorledes skulde han vel kunne bedre gjenvinne sin herres yndest enn ved å komme til ham med disse menns hoder?
- 5** Er det ikke den samme David som de sang således om under dansen: Saul har slått sine tusener, men David sine titusener?
- 6** Da kalte Akis David til sig og sa til ham: Så sant Herren lever: Du er en ærlig mann, og jeg ser gjerne at du går ut og inn hos mig i leiren; for jeg har ikke funnet noget ondt hos dig fra den dag du kom til mig, og til denne dag. Men høvdingene synes ikke om dig.
- 7** Så vend nu tilbake og dra bort i fred, så du ikke gjør noget som filistrenes høvdinger ikke synes om!
- 8** Da sa David til Akis: Hvad har jeg gjort, og hvad ondt har du funnet hos din tjener fra den dag jeg kom i din tjeneste, like til denne dag, siden jeg ikke må dra med og stride mot min herre kongens fiender?
- 9** Akis svarte David: Jeg vet at du i mine øine er god som en Guds engel; men filistrenes høvdinger sier: Han skal ikke dra med oss i striden.

¹⁰ Så stå nu tidlig op imorgen, både du og din herres tjenere som er kommet hit med dig -- gjør eder tidlig ferdige imorgen og dra bort så snart det blir lyst!

¹¹ Så stod David tidlig op med sine menn og gav sig samme morgen på hjemveien til filistrenes land; men filistrene drog op til Jisre'el.

KAPITTEL 30

Da David og hans menn på den tredje dag kom til Siklag, hadde amalekittene overfalt sydlandet og Siklag, og de hadde inntatt Siklag og brent det op.

² Og kvinnene og alle som var der, både små og store, hadde de tatt til fange; de hadde ikke drept nogen, men hadde ført dem bort og hadde draget sin vei,

³ og da David og hans menn kom til byen, fikk de se at den var brent op, og at deres hustruer og sønner og døtre var tatt til fange.

⁴ Da brast de i gråt, både David og de folk som var med ham, og de gråt til de ikke lenger var i stand til å gråte.

⁵ Også Davids to hustruer, Akinoam fra Jisre'el og Abiga'il, karmelitten Nabals hustru, var tatt til fange.

⁶ Og selv kom David i stor nød, for folket sa at de vilde stene ham; så harme og sorgfulle var de alle sammen for sine sønners og døtres skyld. Men David søkte styrke hos Herren sin Gud.

⁷ Og David sa til presten Abjatar, Akimeleks sønn: Kom hit til mig med livkjortelen! Da kom Abjatar til David med livkjortelen.

⁸ Og David spurte Herren: Skal jeg sette efter denne røverflokk? Kan jeg nå dem igjen? Herren svarte: Sett efter dem! Du skal nå dem igjen, og du skal frelse fangene!

⁹ Så drog David avsted med de seks hundre mann som fulgte ham, og de kom til Besor-bekken. Der blev en del av dem igjen;

¹⁰ David satte efter fienden med fire hundre mann, men to hundre mann blev igjen -- de var for trette til å gå over Besor-bekken.

¹¹ Så fant de en egyptisk mann som lå på marken, og de tok ham med sig til David. Og de gav ham mat, som han åt, og lot ham få vann å drikke,

¹² og dessuten et stykke fikenkake og to rosinkaker, og da han hadde ett, vendte hans livsånd tilbake; for han hadde ikke smakt mat og ikke drukket vann i tre dager og tre netter.

¹³ Og David spurte ham: Hvem hører du til, og hvor er du fra? Han svarte: Jeg er en egyptisk gutt, tjener hos en amalekittisk mann; men min herre gikk fra mig her fordi jeg blev syk for tre dager siden.

¹⁴ Vi hadde gjort innfall i sydlandet hvor kreterne [de. filisterne] bor, og i det land som hører Juda til, og i den del av sydlandet som hører Kalebs ætt til, og vi hadde brent op Siklag.

¹⁵ Da sa David til ham: Vil du føre mig ned til denne røverflokk? Han svarte: Tilsverg mig ved Gud at du ikke vil drepe mig og heller ikke overgi mig i min herres hånd, sa vil jeg føre dig ned til den røverflokk du taler om.

¹⁶ Derefter førte han ham ned, og der lå de spredt rundt omkring over hele marken og åt og drakk og holdt fest med alt det store bytte de hadde tatt fra filistrenes land og fra Juda land.

¹⁷ David hugg dem ned helt fra skumringen til næste dags aften, og ingen av dem slapp

unda så nær som fire hundre unge menn som kastet sig på kamelene og flyktet.

18 Og David berget alt det som amalekittene hadde tatt; også sine to hustruer berget David.

19 Det manglet ikke nogen, hverken liten eller stor, hverken sønner eller døtre, heller ikke noget av byttet eller av det de hadde tatt med sig; alt sammen hadde David med sig tilbake.

20 Alt feet tok David og, både det små og det store; og driftekarene gikk foran buskapen og ropte: Dette er Davids bytte.

21 Da David kom til de to hundre mann som hadde vært for trette til å følge ham, og som han hadde latt bli tilbake ved Besor-bekken, gikk de ut imot David og de folk som var med ham; og David gikk frem til folkene og hilste på dem.

22 Da tok de til orde alle de onde og illesinnede menn blandt dem som hadde fulgt David, og sa: Siden de ikke gikk med oss, vil vi ikke gi dem noget av det bytte vi har berget; bare sin hustru og sine barn kan hver av dem ta med sig og gå hjem.

23 Men David sa: Således skal I ikke gjøre, mine brødre, med det som Herren har gitt oss; han har bevart oss og gitt denne røverflokk som var kommet over oss, i vår hånd.

24 Hvem skulde vel holde med eder i dette? Nei, den som drog med i striden, skal ikke ha større del av byttet enn den som blev igjen ved trosset; de skal dele likt.

25 Og således blev det fra den dag og fremover -- han gjorde dette til lov og rett i Israel, således som det er den dag idag.

26 Da David kom til Siklag, sendte han noget av byttet til Judas eldste, de som var hans venner, og lot si: Se, her er en gave til eder av byttet som jeg har tatt fra Herrens fiender --

27 til dem i Betel sendte han, og til dem i Ramot-Negeb og til dem i Jattir

28 og til dem i Aroer og til dem i Sifmot og til dem i Estemoa

29 og til dem i Rakal og til dem i jerahme'elittenes byer og til dem i kenittenes byer

30 og til dem i Horma og til dem i Kor-Asan og til dem i Atak

31 og til dem i Hebron og til alle de steder hvor David hadde vanket om med sine menn.

KAPITTEL 31

Filistrene stred mot Israel, og Israels menn flyktet for filistrene, og det lå mange falne på Gilboa-fjellet.

2 Og filistrene var like i hælene på Saul og hans sønner, og de drepte Jonatan og Abinadab og Malkisua, Sauls sønner.

3 Og striden blev hård der hvor Saul stod; bueskytterne kom over ham, og han blev grepet av redsel for skytterne.

4 Da sa Saul til sin våbensvenn: Dra ditt sverd og gjennembor mig med det, så ikke disse uomskårne skal komme og gjennembore mig og fare ille med mig! Men våbensvennen vilde ikke; han var for redd. Så tok Saul sitt sverd og styrtet sig i det.

5 Og da våbensvennen så at Saul var død, styrtet også han sig i sitt sverd og døde med ham.

6 Således døde Saul og hans tre sønner og hans våbensvenn og alle hans menn på en og samme dag.

7 Og da de israelitter som bodde på den andre side av dalen, og de som bodde på Jordan-siden, så at israelittene var flyktet, og at Saul og hans sønner var død, forlot de byene og flyktet; og filistrene kom og bosatte sig i dem.

- ⁸ Dagen efter kom filistrene for å plyndre de falne; da fant de Saul og hans tre sønner liggende på Gilboafjellet.
- ⁹ De hugg hodet av ham og røvet hans våben og sendte dem rundt omkring i filistrenes land for å forkynne det glade budskap i deres avguders templer og for folket.
- ¹⁰ Og hans våben la de i Astartetemplet, og hans kropp hengte de op på muren i Betsan.
- ¹¹ Da innbyggerne i Jabes i Gilead fikk høre hvad filistrene hadde gjort med Saul,
- ¹² tok alle våbenføre menn avsted og gikk hele natten; de tok Sauls og hans sønners kroppar ned av Betsans mur, og da de var kommet til Jabes, brente de dem der.
- ¹³ Deres ben tok de og begravde under tamarisken i Jabes, og så holdt de faste i syv dager.

For other languages please go to **www.wordproject.org**